

mgvooe.com

The Chronicles of

NARNIA

C.S. LEWIS

THE VOYAGE OF THE "DAWN TREADER"

နာနီယာဗု မှတ်တမ်းများ

အရုဏ၏ခရီးသွားများ

ဒီဂစ်ဖြူး

mgvooe.com

The Chronicles of Narnia
The Voyage of the
Dawn Treader

အဂ္ဂုဏ်၏ခရီးသွားများ

ISBN 978-99971-44-70-6

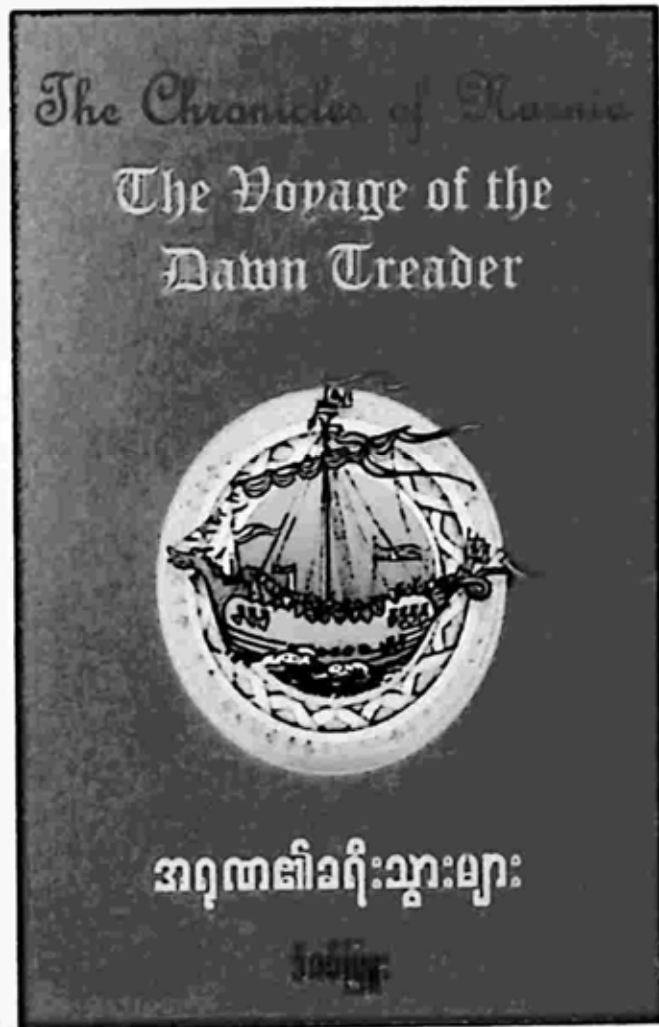

K0458

9 789997 144706 >

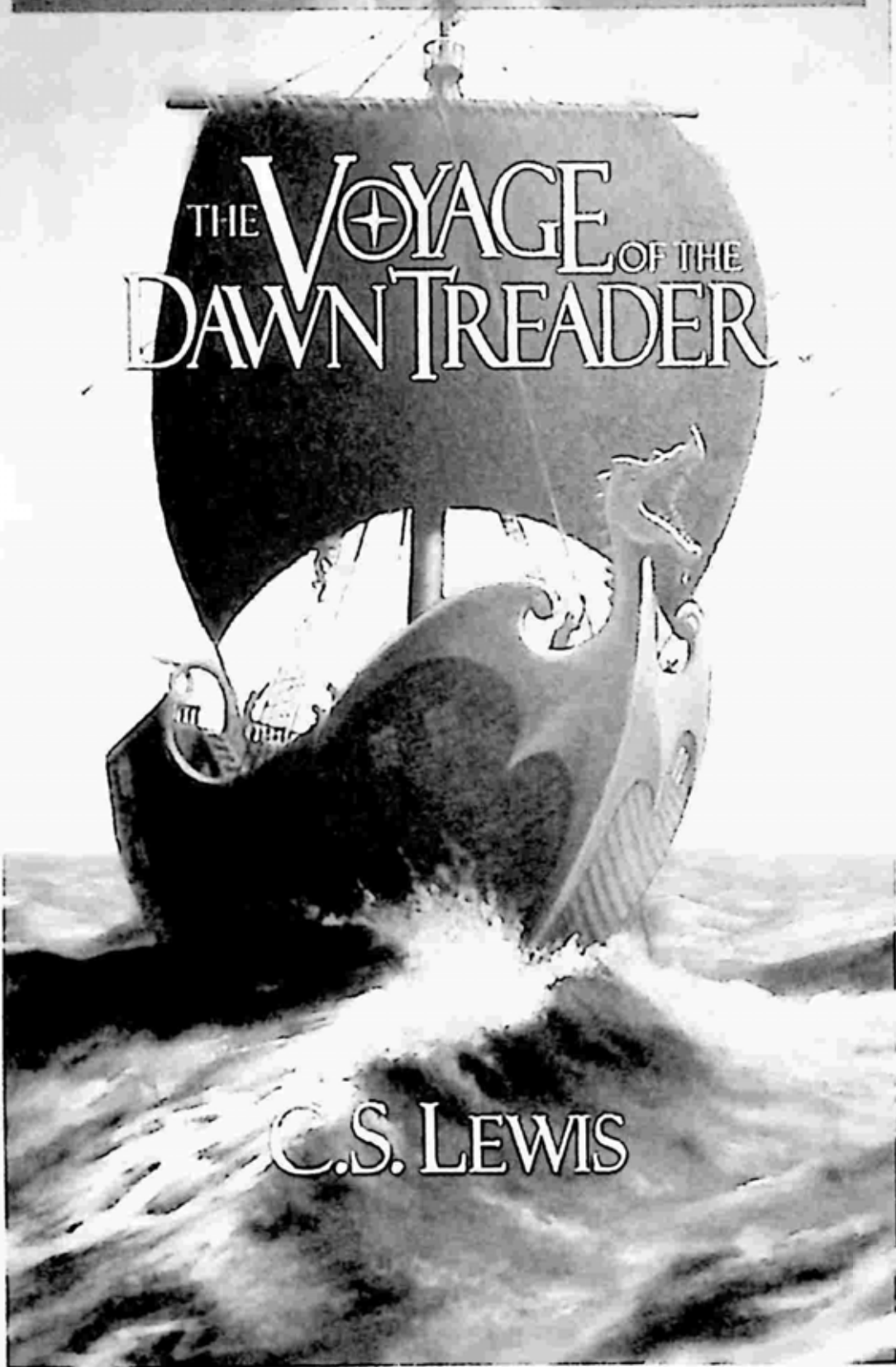
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ (၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာဖုံးနှင့် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာ ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
 - အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ်-၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - သော်သိင်္ဂါ
 - Illustrated by Pauline baynes
 - တန်ဖိုး - ၄၇၀၀ ကျပ်

The CHRONICLES of NARNIA

THE VOYAGE OF THE
DAWN TREADER

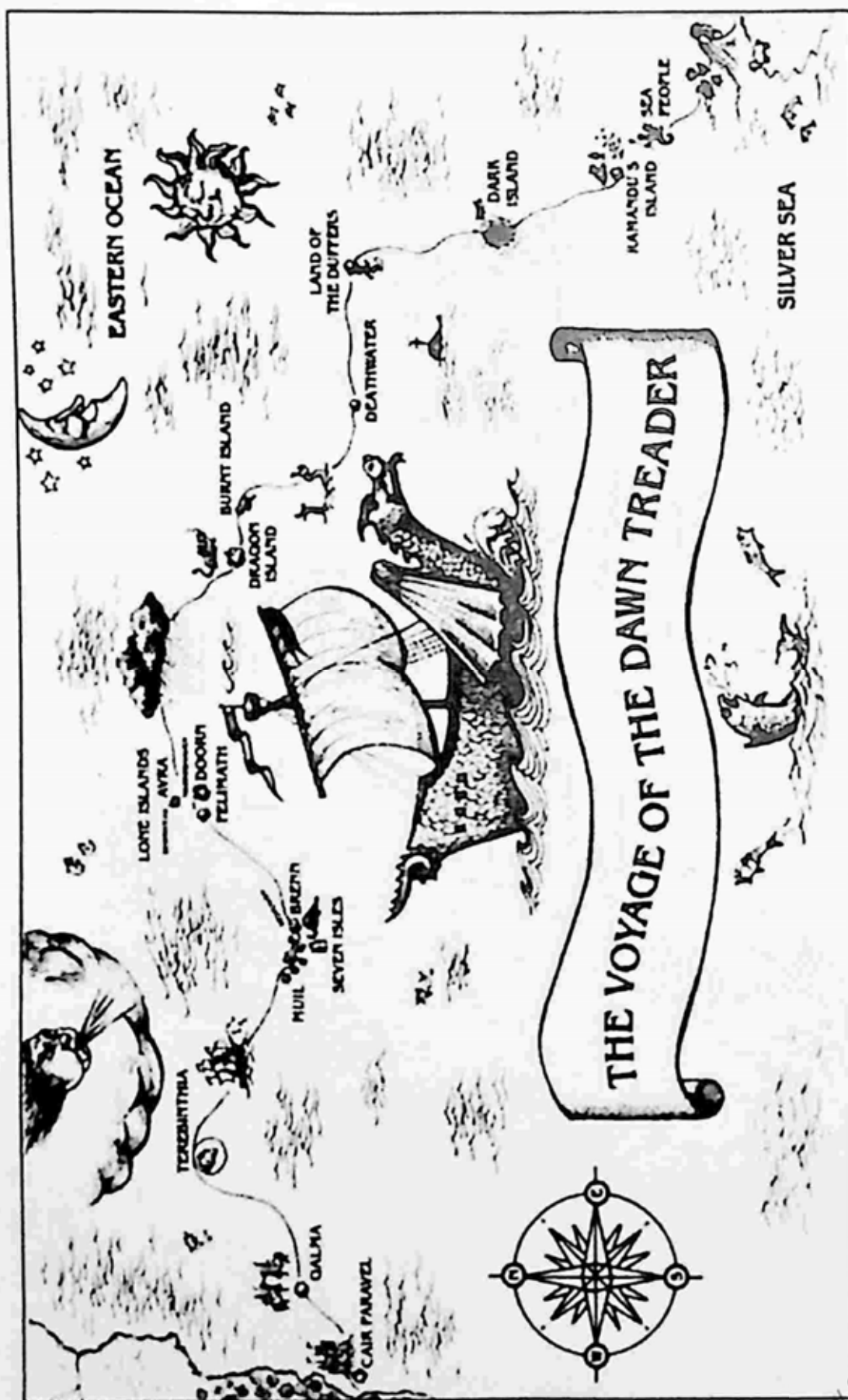
C.S. LEWIS

C.S. Lewis

၁၈၉၈ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သော 'Clieve Staples Lewis' ကို မိတ်ဆွေ ဖြစ်သူများက 'Jack' ဟု ခေါ်ကြသည်။ နာမည်ကျော် 'Lord of the Rings' သုံးအုပ်တွဲကို ရေးခဲ့သည့် 'J.R.R Tolkien' နှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သလို ဇာတ်လမ်းများအတွက် ဆွေးနွေးကြရန် ဘားတစ်ခုတွင် အခြေပြုသည့် 'အင့်ကလင်း' စာရေးဆရာများ အဖွဲ့တွင်လည်း အတူတူ လက်တွဲခဲ့ကြဖူးသည်။ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များ၊ ဒဏ္ဍာရီများ၊ ရှေးဟောင်း ရိုးရာပုံပြင်များအပေါ် စာရေးဆရာ Lewis ၏ စွဲလမ်းမှုနှင့် ငယ်စဉ်ဘဝ ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည့် အတွေးများပေါင်းစပ်ကာ 'ကေသရာဇံ၊ ကဝေဖြူနှင့် အဝတ်ဗီရို' (The Lion, The Witch And The Wardrobe) ဆိုသည့် စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းစာအုပ်သည် လူအများ နှစ်သက်မှုကို သိမ်းကျုံးယူနိုင်ခဲ့၏။ ၎င်း နောက် စာအုပ် ၆ အုပ် ထပ်ထွက်လာပြီး နာနီယာမှ မှတ်တမ်းများ (The Chronicles of Narnia) အဖြစ် လူသိများ ကျော်ကြားခဲ့ပါသည်။ စာအုပ်စီးရီး၏ နောက်ဆုံးစာအုပ် ဖြစ်သော 'နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲ' (The Last Battle) သည် Carnegie Medal စာပေဆုကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပြီး ကလေးစာပေ လောကတွင် အကောင်းဆုံးသော စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် မှတ်တမ်း တင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

အမှာစာ

နာနီယာ စာအုပ်တွဲကို ဘာသာပြန်ဆိုလာခဲ့သည်မှာ “အရုဏ၏ ခရီးသွားများ” (The Voyage of The Dawn Treader) စာအုပ်သည် တတိယမြောက် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းအရဆိုပါက ဤစာအုပ်သည် ငါးအုပ်မြောက်စာအုပ်ဖြစ်သော်လည်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် ခုနှစ်အရ တတိယမြောက် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဘာသာပြန်ဆိုခါစ အချိန်တုန်းက ကျွန်တော်သည် နာနီယာကို ဇာတ်ကားအဖြစ်သာ ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဇာတ်ကားသည်လည်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်အစဉ်လိုက်သာ ထွက်ရှိလာခဲ့သောကြောင့် ထိုစဉ်က “ကေသရာဇံ၊ ကဝေဖြူနှင့် အဝတ်ဗီရို” ကသာ နံပါတ်(၁)ဟု ထင်ခဲ့မိ၍ ထိုအစဉ်အတိုင်းသာ ပြန်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို အရင်စာအုပ်တွေထဲတွင်လည်း ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့အတွက် ကြောင့်အစဉ်အတိုင်းဖတ်ရှုချင်ကြသောပရိသတ်များကို ထပ်မံ၍ တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

နာနီယာဇာတ်လမ်းများသည် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ နာနီယာ ပထမဆုံး ကားကို ကြည့်ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူများအတွက် ငယ်ဘဝ ပုံရိပ်များကို ပြန်လည်လွမ်းဆွတ်စေနိုင်သည့် ဇာတ်လမ်းများလည်း ဖြစ်သည်။ ထူးခြားဆန်းပြားသော ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုသို့ အဝတ်ဗီရိုကြီးတစ်ခုမှ တစ်ဆင့် ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသော ကလေးများနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ရောက်နေသကဲ့သို့ ခံစားရင်း

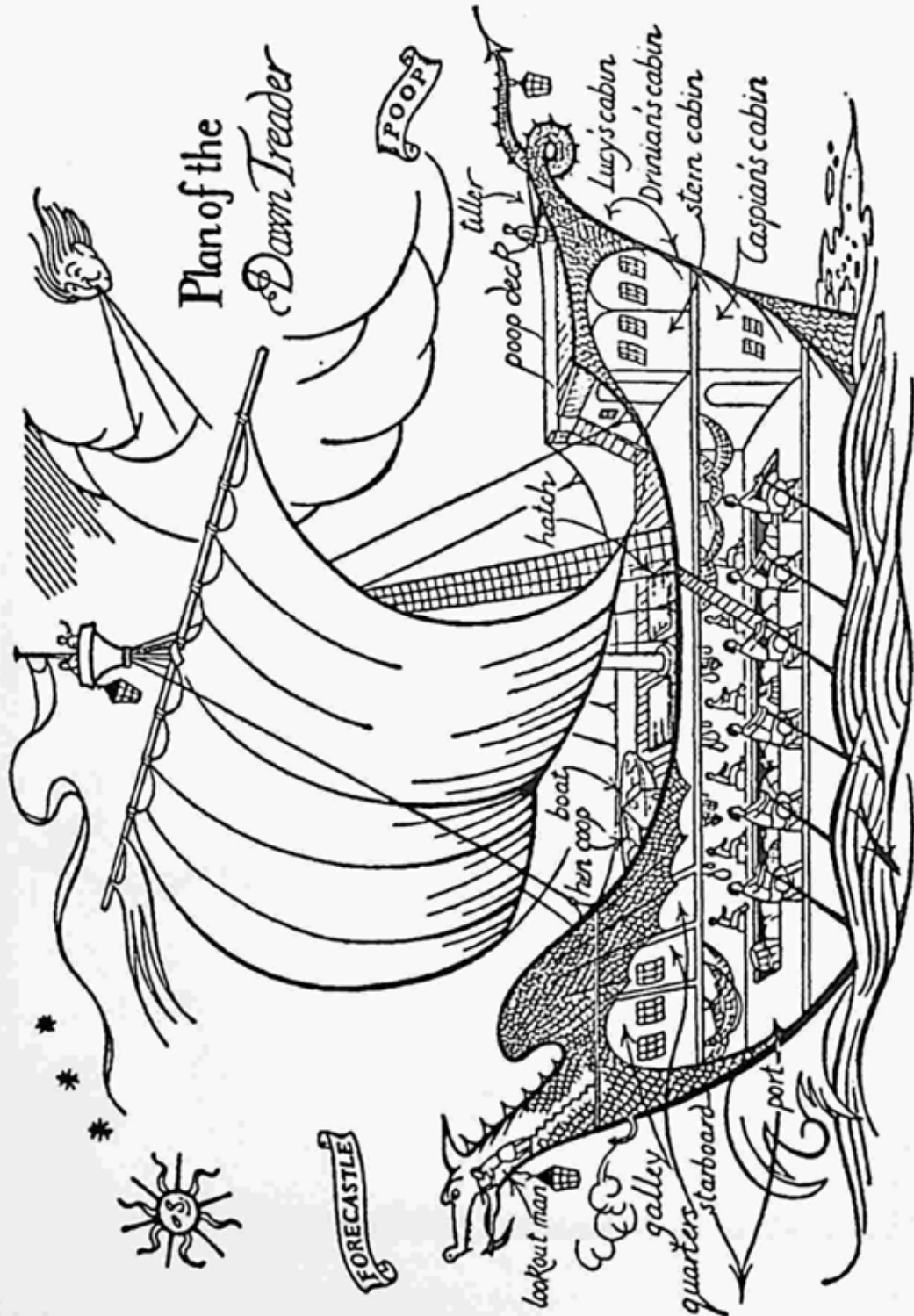
ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလော။ ဤဇာတ်လမ်းတွင်တော့ နာနီယာ၌ ငြိမ်းချမ်းရေး ရသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နန်းလုသူ မိရဇာက မလိုမဲ့တပတ်ဖြင့် ပင်လယ်ရပ်ဝေးဒေသများသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည့် သခင်ကြီးများကို လိုက်လံရှာဖွေ ရန် ဘုရင်မင်းမြတ် ကက်စပီယံကိုယ်တိုင် ပင်လယ်အတွင်းသို့ ရွက်လွှင့်လာခဲ့ သော စွန့်စားခန်းကြီးအကြောင်းကို ဖတ်ရှုကြရပါလိမ့်မည်။ ထွက်ရှိခဲ့ပြီးသော ဇာတ်ကားနှင့် အနည်းငယ် ကွဲပြားသောကြောင့် ဖတ်ရှုသူများအနေနှင့် တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ခံစားရမည်မှာ မလွဲမသွေပင် ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် 'The Sliver Chair' , 'The Magician's Nephew', 'The Horse and His Boy' နှင့် 'The Last Battle' ဟူ၍ လေးအုပ် ကျန်ပါသေးသည်။ ဤအစဉ်အတိုင်း ဆက်လက် ထွက်ရှိလာပါလိမ့်မည်။ လက်ရှိ တွင် 'The Sliver Chair' ကို ဘာသာပြန်ဆိုနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယစာအုပ်နှင့် တတိယ စာအုပ်အကြားတွင် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် နှောင့်နှေးခဲ့ရသည့် အတွက် စာဖတ်ပရိတ်သတ်များကိုလည်း အနူးညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။ စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုနေရင်း တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်သည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ပါက ကျွန်တော်၏ ဘာသာပြန်အားနည်းမှုကြောင့်သာ ဖြစ်သောကြောင့် နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးကြ ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

နာနီယာ စာအုပ်တွဲကို ဘာသာပြန်ဖြစ်ရန် အကြောင်းဖန်ပေးခဲ့ကြ သော ဆရာကောင်းမြတ်လွန်းသော်နှင့် ချန်နယ်မြန်မာမှ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူများ၊ စာအုပ်ထုတ်ဖြစ်ရန်အတွက် အားထုတ်ပေးခဲ့သော ကိုပြည့်စုံကျော်၊ စာအုပ်တိုင်း ကို သေချာဖတ်ရှု စစ်ဆေးပေးသော မသီရိထား၊ ကိုကျော်ဖြိုးခိုင်တို့နှင့်တကွ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူအားလုံးကို အစဉ်အမြဲ ကျေးဇူးတင်လျက်...

ဒီဇင်ဘာ

အခန်း (၁)

အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ပန်းချီကား

တစ်ချိန်က ယူစတော့ ကလဲရန့် စခရပ် ဆိုသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူ့မိဘများက သူ့ကို ယူစတော့ဟု ခေါ်ကြပြီး ဆရာများက စခရပ်ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို မည်သို့မည်ပုံ ခေါ်ပြောကြသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောပြနိုင်ပါ။ သူ့တွင် သူငယ်ချင်းဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိသဖြင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အဖေနှင့် အမေကိုလည်း “ဖေဖေ၊ မေမေ” ဟု မခေါ်ဘဲ ဟာရီးနှင့် အဲလ်ဗာတာ ဟုသာ ခေါ်လေ့ရှိသည်။ သူတို့သည် ခေတ်မီသူများ ဖြစ်ကြပြီး သက်သတ်လွတ် စားကြသူများ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ကြသူများ၊ အရက်သေစာ မှန်သမျှ ရှောင်ကြသူများ၊ အထူးပြုလုပ်ထားသော အတွင်းခံများကိုသာ ဝတ်ဆင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အိမ်ထဲတွင် ပရိဘောဂ အနည်းငယ်သာ ရှိပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင်လည်း အိပ်ရာခင်း နည်းနည်းသာ ထားကြသည်။ ထို့အပြင် ပြတင်းများကိုလည်း အမြဲဖွင့်ထားကြသေးသည်။

ယူစတော့ ကလဲရန့်သည် တိရစ္ဆာန်လေးများကို နှစ်သက်သည်။ အထူးသဖြင့် နောက်ချေးထိုးပိုးများကို ပို၍ နှစ်သက်သည်။ ပိုးကောင်အသေများကို ကတ်ထူပြားပေါ်တွင် အပ်နှင့် ထိုးစိုက်ထားရသည်ကို သာ၍ပင် နှစ်သက်သည်။

အကယ်၍သာ စာအုပ်များ၌ သတင်းအချက်အလက်များ ပါလျှင် သို့မဟုတ် စပါးကျိုအကြီးကြီးများ၏ ရုပ်ပုံများ ပါလျှင်၊ ခေတ်ကျောင်းများတွင် ဝတုတ်တုတ် နိုင်ငံခြားသား ကလေးငယ်များ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသည့် ရုပ်ပုံများ ပါလျှင် တော့ ထိုစာအုပ်များကို နှစ်သက်လေ့ ရှိသည်။

ယူစတော့ ကလဲရန်သည် သူ၏ ဝမ်းကွဲမောင်နှမများ ဖြစ်သော ပီတာ၊ ဆူဆန်၊ အက်ဒ်မန်နှင့် လူစီ ဆိုသည့် ပန်ဗန်စီ လေးယောက်ကို မုန်းလှ၏။ သို့သော် အက်ဒ်မန်နှင့် လူစီတို့က သူတို့နှင့် လာနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြားရသည့်အခါ အတော်လေးပင် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ သူ့ဝမ်းတွင်း၌ အနိုင်ကျင့်လိုခြင်း၊ ဆရာ လုပ်လိုခြင်းများက ကိန်းအောင်းလျက် ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရန်ဖြစ်ကြ မည်ဆိုပါက သူ့ပုံပန်းမှာ လူစီကိုပင် ယှဉ်နိုင်မည့်ပုံ မရှိသည့် လူဖလံကလေး ဖြစ် သည်။ အက်ဒ်မန်နှင့်ဆို ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့။ သို့သော် ကိုယ့်အိမ်ထဲ ရောက်နေ သည့် လူများအား စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနည်းများကိုတော့ ဒါဇင်နှင့်ချီ၍ပင် သူ သိထားသည်။

အက်ဒ်မန်နှင့် လူစီတို့မှာ ဦးလေး ဟာရီး၊ အဒေါ် အဲလ်ဗာတာတို့ထံ လုံးဝ မလာချင်ကြ။ သို့သော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ အဖေသည် ထိုနှစ်

နေရာသီတွင် အမေရိကသို့ သွားပြီး လေးလစာ စာသင်ရမည့်အလုပ် ရသွားသဖြင့် အမေလည်း လိုက်သွားရမည်။ အမေအတွက် အားလပ်ရက် မရှိခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်တာ ကာလပင် ရှိနေပြီ။ ပီတာကတော့ စာမေးပွဲတစ်ခုအတွက် အသည်း အသန် ကြိုးစားနေရသည်။ သူသည် အားလပ်ရက်များတွင် ပရော်ဖက်ဆာကားခံ ထံ၌ သွားရောက်နေထိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ပရော်ဖက်ဆာထံမှ ပညာများကို ဆည်းပူး မည် ဖြစ်သည်။ ထိုပရော်ဖက်ဆာ၏ အိမ်ကြီးသည် စစ်ပွဲကာလအတွင်းက ကလေး လေးယောက်တို့၏ စွန့်စားခန်းများ စတင်ရာ အိမ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ထိုအိမ်ကြီးသာ ရှိနေသေးလျှင် လေးယောက်စလုံးကို ခေါ်ထားပါလိမ့် မည်။ သို့သော် သူလည်း ထိုအချိန်လွန် ကတည်းက ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဖြစ်သွားရှာ သည်။ ယခုလက်ရှိ နေအိမ်သည် အိပ်ခန်းအပို တစ်ခန်းသာရှိသော တဲအိမ်လေး တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ အမေရိကကို သွားရန်အတွက်လည်း သုံးယောက်စလုံးသာ ခေါ်သွားရမည်ဆိုလျှင် ငွေကုန်ကြေးကျများနိုင်သဖြင့် ဆူဆန်တစ်ယောက်တည်း သာ လိုက်သွား၏။

လူကြီးများက ဆူဆန်ကို မိသားစု၏ အလှပဂေးလေးဟု ထင်ကြသော် လည်း ကျောင်းစာတွင်တော့ မတော်ချေ။ (သူ့အတွက် ကျောင်းနေဖို့ အသက် လွန်နေပြီ) အမေက “သူသာ အမေရိကကို ခရီးထွက်သွားရင် အငယ်တွေထက် ပိုအောင်မြင်မယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။ အက်ဒ်မန်နှင့် လူစီမှာ ဆူဆန် ကံကောင်းပုံ ကို မနာလို မဖြစ်မိအောင် ကြိုးစားကြသော်လည်း တစ်နေ့လုံး အဒေါ်ဖြစ်သူ အိမ်တွင် နေရမည်ကို စဉ်းစားရသည့်အခါ အတော်ပင် စိတ်ပျက်သွားမိ၏။

“ငါ့အတွက်တော့ တော်တော်ကို ဆိုးဝါးတယ်ဟ”

ဟု အက်ဒ်မန်က ပြောသည်။

“နင်က အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ်ပိုင်အခန်း ရဦးမယ်၊ ငါ့မှာတော့ ရာဇဝင် လူဆိုးကောင် ယူစတေ့နဲ့ တစ်ခန်းတည်း နေရမှာ”

ဤဇာတ်လမ်းသည် အက်ဒ်မန်နှင့် လူစီတို့ ရှားရှားပါးပါး ရထားသော အဖိုးတန် နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် စတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ပြောနေကြသည့် အကြောင်းမှာ နာနီယာဖြစ်ကြောင်း မေးစရာပင် မလိုချေ။ နာနီယာသည် သူတို့ ပိုင်သည့် လျှို့ဝှက်တိုင်းပြည်ကြီး၏ နာမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးစီ တိုင်းတွင်လည်း လျှို့ဝှက်ထားကြသည့် တိုင်းပြည်များ ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်မည်။

သို့သော် အားလုံးမှာ စိတ်ကူးထဲတွင်သာ ရှိကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အက်ဒီမန်နှင့် လူစီတို့မှာ တခြားသူများနှင့် ယှဉ်လျှင် ဤနေရာတွင်တော့ ပို၍ ကံကောင်းကြသည်။ သူတို့၏ လျှို့ဝှက်တိုင်းပြည်ကြီးမှာ အမှန်တကယ် တည်ရှိနေ သည်။ သူတို့သည် ထိုနေရာသို့ နှစ်ကြိမ်ပင် သွားရောက်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၊ ဂိမ်းထဲတွင် သွားခဲ့ခြင်း မဟုတ်၊ အမှန်အကန် သွားရောက်ခဲ့ရ ခြင်းပင်။ ထိုနေရာဆီသို့ မှော်အစွမ်းဖြင့် ရောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်ပြီး နာနီယာသို့ ဝင်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာလည်း ဤနည်း တစ်နည်းသာ ရှိလေသည်။ ထို့အပြင် ကတိစကားတစ်ခွန်း သို့မဟုတ် ကတိစကားဟု ပြောနိုင်သည့် စကားတစ်ခွန်းကို နာနီယာက သူတို့အား ပေးထားသည်။ ၎င်းမှာ တစ်ရက်ရက်တွင် နာနီယာဆီသို့ သူတို့ ပြန်လာနိုင်မည် ဆိုသည့် စကားပင်။ ထို့ကြောင့် အခွင့်အရေးရတိုင်း ဒီအကြောင်းကိုသာ ပြောနေကြမည် ဖြစ်ကြောင်း သင် တွေးကြည့်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လူစီအိပ်ခန်းထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ အိပ်ရာစွန်းတွင် ထိုင်နေကြရင်း တစ်ဖက်နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားကို ကြည့်နေကြ၏။ ၎င်းသည် တစ်အိမ်လုံးတွင် ရှိသမျှသော ပန်းချီကားများထဲမှ သူတို့ အကြိုက်ဆုံး ပန်းချီကား တစ်ချပ်ပင်။ အဒေါ် အဲလ်ဗာတာကတော့ ထိုပန်းချီကားကို လုံးဝမကြိုက်။ (ထို့ ကြောင့် အပေါ်ဆုံးထပ်မှ နောက်ဖေးခန်းထဲ၌ ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်မည်။) သို့သော် လွှင့်တော့ မပစ်ချေ။ ဤပန်းချီကားသည် သူ လေးစားရသူထံမှ မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့ အဖြစ် ရထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပန်းချီကားတွင် သင်္ဘောတစ်စင်းပုံ ပါသည်။ ကြည့်နေသူဆီသို့ တည့်တည့် လာနေသည့်ဟန် ဆွဲထားသည်။ သင်္ဘောဦးသည် ပါးစပ်ကျယ်ကျယ် ဟထားသည့် ရွှေပိန်းချ နဂါးဦးခေါင်းသဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကြီးတွင် ရွက်တိုင်ကြီး တစ်ခုနှင့် စတုရန်းပုံကျကျ ခရမ်းရောင် ရွက်ဖျင်ကြီးတစ်ခုသာ ပါသည်။ လေဟုန် စီးသည့်နှယ် ဖြစ်နေသော နဂါးတောင်ပံကြီး၏ အဆုံးသတ်သည့်နေရာမှ သင်္ဘော နံရံကို အစိမ်းရောင် ခြယ်ထားကြောင်း မြင်နိုင်သည်။ ၎င်းသည် တောက်ပသည့် အပြာရောင် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးကို ကျော်ဖြတ်နေပြီး လှိုင်းတစ်ဖက်စွန်းကို တော့ အမြှုပ်များ၊ ရေလှိုင်းကြောလေးများနှင့်အတူ ကြည့်သူဘက်မှ မြင်နေရ သည်။ မြူးထူးစွာ တိုက်ခတ်နေသည့် လေပြည်ထဲတွင် ဝဲဘက်ကို အနည်းငယ်

mgys.com

တိမ်းစောင်းရင်း အရှိန်နှင့် ပြေးနေကြောင်း ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်သည်။ (စကား မစပ် ဤဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံး ဖတ်မည်ဟု စဉ်းစားထားလျှင် သိထားရမည့် အရာ တစ်ခုရှိသည်။ သင်္ဘောမှ ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လျှင် ဘယ်ဘက်ဘေးကို port- ဝဲဘက်၊ ညာဘက်ဘေးကို starboard - ယာဘက်ဟု ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။) ထိုဝဲဘက်မှ နေရောင်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ ကျရောက်နေပြီး ရေပြင်မှာလည်း အစိမ်းရောင်၊ ခရမ်းရောင်များနှင့် ပြည့်နေလေသည်။ တခြားတစ်ဖက်တွင်တော့ သင်္ဘော၏ အရိပ်ကြောင့် နက်ပြာရောင် ထနေ၏။

“မေးချင်တာက” ဟု အက်ဒ်မန်က ပြောသည်။

“နာနီယာကို မရောက်နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ အဲဒီက သင်္ဘောတစ်စင်းကို ကြည့်နေရတာက ပိုဆိုးမနေဘူးလား”

ဟု အက်ဒ်မန်က စကားစသည်။

“ဘာမှ ဖြစ်မလာတာနဲ့စာရင် ဒီလို ကြည့်စရာ ရှိနေတာကမှ တော်သေး တယ်လေ” ဟု လူစီက ပြန်ဖြေသည်။

“သူက နာနီယန်သင်္ဘောနဲ့ တော်တော်တူတာနော်” ဟု အက်ဒ်မန်က ပြောလိုက်ချိန်တွင်-

“မင်းတို့ ဒီကစားနည်းကြီးကို ဆော့နေတုန်းပဲလား” ဟု ပြောဆိုရင်း-

တံခါးအပြင်တွင် ခိုးနားထောင်နေသော ယူစတော့ ကလဲရန်သည် အခန်း ထဲသို့ ဝင်ချလာ၏။ သူ မနှစ်က ပန်ဗန်စီ မိသားစုနှင့် အတူနေစဉ် နာနီယာ အကြောင်း ပြောနေကြသည်ကို ကြားသွားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအကြောင်းကို သူက အမြဲ နောက်ပြောင်ပြီး ရန်စလေ့ရှိသည်။ အားလုံးက လုပ်ကြံပြီး ပြောနေကြ သည်ဟု သူ ထင်နေသည်။ သူကိုယ်တိုင် ထိုကဲ့သို့သော အရာမျိုးကို လုပ်ကြံ မပြောတတ်လောက်အောင် တုံးအလွန်းသဖြင့် ထိုအကြောင်းများကို လက်မခံ နိုင်ချေ။

“မင်း ဒီအခန်းထဲကို ဝင်မလာနဲ့နော်”

အက်ဒ်မန်က တုံးတံကြီး ပြောထည့်လိုက်သည်။ ယူစတော့က...

“ဟာသကဗျာရေးမလို့ စဉ်းစားနေတာ... နာနီယာအကြောင်း ကစား တဲ့ ကလေးများ... ပိုပိုပြီး ရူးရူးလို့လာ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင်- လူစီက...

“နာနီယာနဲ့ ရူးရူးလာနဲ့က ဘယ်လိုမှ ကာရန်မလိုက်ဘူး”

ယူစတေ့က...

“အဲ့ဒါ အသံထွက်ပုံချင်း နီးစပ်တဲ့ဟာ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

အက်ဒ်မန်က...

“ဘာလဲ သွားမေးမနေနဲ့၊ သူက အမေးခံချင်နေတာ၊ ဘာမှမပြောဘဲ ထားလိုက်... သူဟာသူ ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

ယခုလို အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံရပါက ကောင်လေးအများစုသည် နေရာကနေ ထွက်ချင်ထွက်သွားမည် သို့မဟုတ် စားတော့ ဝါးတော့မလို ပြန် ကြည့်ချင် ကြည့်လိမ့်မည်။ သို့သော် ယူစတေ့ကတော့ တစ်ခုမျှ မလုပ်။ လှောင်ပြုံး ကြီးကို ပြုံးထားရင်းနှင့်-

“မင်းတို့ အဲဒီပန်းချီကားကို ကြိုက်ကြလား” ဟု စကားကို ဆက်ပြော သွားသည်။

“ဘုရား သိကြား မစလို့... သူ့ကို အနုပညာအကြောင်း စပြောခွင့် မပေး ပါနဲ့” ဟု အက်ဒ်မန်က မြန်မြန်ပြောလိုက်သော်လည်း လူရိုးလူဖြောင့် လူစီက တော့ “အေး... ငါကြိုက်တယ်၊ တအားကို သဘောကျတာ” ဟု ပြောပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒီဟာက သုံးစားမရတဲ့ ပန်းချီကား”

ဟု ယူစတေ့က ပြောလိုက်လျှင် အက်ဒ်မန်က...

“ဒီပုံကို မင်း မမြင်ချင်ရင် အခန်းထဲက ထွက်သွားလေ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နင်ကဘာလို့ကြိုက်တာလဲ” ဟု ယူစတေ့က လူစီကို မေးလိုက်သည်။

“ပထမတစ်ချက်က... အဲဒီသင်္ဘောက တကယ်ရွှေနေတယ်လို့ ထင်ရ အောင် ဆွဲထားလို့ ကြိုက်တာ။ နောက်ပြီး ရေတွေကိုကြည့်ရတာ တကယ်ကို စိုစွတ်နေသလို ခံစားရလို့။ နောက်တစ်ချက်က လှိုင်းတွေဆိုတာ တကယ်ပဲ တက်လိုက် ကျလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေသလိုကို ခံစားရလို့ပဲ” ဟု လူစီက ပြန်ပြောသည်။

ယူစတေ့ကိုယ်တိုင် သူ့မေးခွန်းအတွက် အဖြေများစွာကို သိပြီးဖြစ် သော်လည်း ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်လေးတွင် လှိုင်းများကို သူကြည့်မိလိုက်သည့်အခါ တက်လိုက် ကျလိုက်နှင့် အမှန်တကယ်

လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ ထင်ရသောကြောင့်ပင်။ သူ့အနေဖြင့် သင်္ဘောကို တစ်ခါသာ စီးဖူးပါသည်။ (ဝိတ်ကျွန်းများအထိသာ သွားဖူးသော ခရီးစဉ် ဖြစ်သည်။) လှိုင်းမူးသည်ကို ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ခံစားခဲ့ရဖူး၏။ ပန်းချီကားထဲမှ လှိုင်းများက သူ့ကို အန်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာစေသည်။ မျက်နှာမှာ အစိမ်းပုပ်ရောင် သန်းလာသဖြင့် တခြားဆီ အကြည့်လွှဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်ကလေးသုံးယောက်စလုံးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ၏။

သူတို့မြင်နေရသည့်အရာကို စာမျက်နှာအထက်တွင် ဖတ်ရသည့်အခါ ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ အပြင်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မြင်ရလျှင် သော်မျှ ယုံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ ပန်းချီကားထဲမှ အရာများအားလုံး လှုပ်ရှားနေသည်။ သို့သော် ရုပ်ရှင်ရုံတွင် မြင်ရသကဲ့သို့လည်း မဟုတ်။ အရောင်များမှာ လက်တွေ့တွင် မြင်ရသကဲ့သို့ စစ်မှန်လွန်း၊ ပြတ်သားလွန်းနေသည်။ သင်္ဘောဦးသည် လှိုင်းလုံးများကြား ထိုးစိုက်ကျသွားပြီး ပြန်တက်လာသည့်အခါ ရေမှုန်များမှာ ဖွာခနဲ၊ ဖွာခနဲပင်။ လှိုင်းလုံးကြီး သင်္ဘောအနောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ပဲ့ပိုင်းနှင့် ကုန်းပတ်မှာ မြင့်တက်သွားပြီး ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သင်္ဘော တစ်စင်းလုံးကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ်လှိုင်းတစ်ခုနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့သည့်အခါ ထိုအရာများသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားပြီး သင်္ဘောဦးမှာ မေ့လိုက်၊ ထိုးဆင်းလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ အက်ဒ်မန်ဘေးတွင် ချထားသော လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်မှာ တရွပ်ရွပ်နှင့် လန်သွားပြီး လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားကာ သူ့အနောက်ဘက်ရှိ တစ်ဖက်နံရံတွင် ကပ်သွားသည်။ လူစီဆံပင်များမှာလည်း လေတိုက်သည့် အချိန်တွင် အပြင်ဘက်၌ ရပ်နေသည့်အခါ မျက်နှာအထက်တွင် ဝဲနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ့တွင် အမှန်ပင် လေတိုက်နေပါသည်။ သို့သော် လေသည် ပန်းချီကားအတွင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ တိုက်ခတ်နေခြင်းပင်။ ရုတ်တရက် ထွက်လာသော လေသံထဲတွင် လှိုင်းသံများ၊ သင်္ဘောနံရံနှင့် ရေပြင်တို့ ရိုက်ခတ်သံများ၊ တကျိကျိ မြည်သံများနှင့် ရေ၊ လေ တို့၏ တရဲရဲ၊ တဟဲဟဲ အသံများ ရောပြွမ်းပြီး ကြားလာရသည်။ လူစီအတွက် အိပ်မက် မက်နေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိသာစေသည့် အရာမှာ ရနံ့ဖြစ်သည်။ အရိုင်းဆန်သည့် ပင်လယ်ရနံ့။

“တော်ကြတော့”

ယူစတေး၏ ကြောက်လန့်တကြား အသံထွက်လာသည်။ ထို့နောက်
 “နင်တို့နှစ်ယောက်က မြင်းနေကြတဲ့ လှည့်ကွက်တွေ တော်တော့နော်၊
 ရပ်လိုက်တော့၊ ငါ အဲလ်ဗာတာကို သွားတိုင်မယ်၊ အား...”

ကျန်နှစ်ယောက်အတွက် စွန့်စားခန်းများမှာ ကျင့်သားရနေပြီ ဖြစ်
 သော်လည်း ယူစတေး “အား” ဟု အော်လိုက်သကဲ့သို့ပင် နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ
 “အား” ခနဲ အော်လိုက်မိကြသည်။ အကြောင်းရင်းမှာ အေးမြသော ပင်လယ်ရေ
 များ ပန်းချီကားပေါင်အတွင်းမှ အပြင်သို့ ဖိတ်စဉ်လာသောကြောင့်ပင်။ ရုတ်တရက်
 ဖြစ်လာသဖြင့် အားလုံး စိရွံ့သွားပြီး အသက်ပင် မရှူရဲကြ။

“ပုပ်သိုးနေတဲ့ ဟာကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်” ဟု ယူစတေးက အော်လိုက်
 သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ အဖြစ်အပျက်များစွာတို့သည် တစ်ချိန်တည်းတွင်
 ပြိုင်တူ ဖြစ်ပျက်သွားကြတော့သည်။ ယူစတေးက ပန်းချီကားဆီကို ပြေးသွား၏။
 မှော်ပညာအကြောင်းကို သိထားသော အက်ဒ်မန်က သူ့ကို လှမ်းခုန်အုပ်လိုက်ပြီး
 အရူးမထဖို့၊ သတိထားဖို့ အသိပေးလိုက်သည်။ လူစီက သူ့ကို တစ်ဖက်ကနေ
 ဆွဲရင်း သူ့ဘက်ကို ဆွဲခေါ်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ပန်းချီကားသည်ပဲ ကြီးလာ

သည်လား၊ သူတို့ကပဲ သေးသွားသည်လား မသိတော့။ ယူစတေးသည် ပန်းချီကားကို နံရံပေါ်မှ ဖြုတ်ချရန် ခုန်ထလိုက်ရင်း ပေါင်အတွင်း၌ မတ်တတ်ရပ်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ သူ့အရှေ့တွင် ပန်းချီကား၏ မှန်သား ရှိမနေတော့ဘဲ တကယ့်ပင်လယ်ကြီးသာ ရှိနေပြီး လေများ၊ လှိုင်းများက ပန်းချီကားပေါင်များကို ကျောက်ဆောင်များသဖွယ် တွန်းတိုက်နေကြလေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင် ဖြစ်သွားသဖြင့် သူ့နောက်က ခုန်တက်လာသော နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ရ၏။ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ရုန်းကြနှင့် ဖြစ်သွားပြီးနောက်မှ ဟန်ချက်ထိန်းနိုင် သွားကြသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးပြာပြာများက သူတို့ပတ်ပတ်လည်တွင် တက်လိုက် ကျလိုက်နှင့်။ ထို့နောက် သူတို့၏ ခြေထောက်များကို လှိုင်းများက တိုက်ချသွားပြီး ပင်လယ်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။ ပင်လယ် ရေများ ပါးစပ်ထဲ အလုံးလိုက် ဝင်သွားသဖြင့် ယူစတေး၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံမှာ တိတ်သွားလေသည်။

ပြီးခဲ့သည့် နွေရာသီ၌ ရေကူးသင်တန်းတွင် ကြိုးစားခဲ့ပြီး ဆုများရခဲ့သည်ကို လူစီမှာ ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်နေမိသည်။ ရေကို အေးဆေးသာ ကူးရလျှင် ပိုအဆင်ပြေမည်မှာ အမှန်ပင်။ ထို့ပြင် ရေသည် ပုံထဲတွင် ကြည့်ရသည်ထက် လက်တွေ့၌ အတော်လေး အေးစက်နေ၏။ သူသည် ခေါင်းကို မော့ထားလိုက်ပြီး ဖိနပ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရေနက်ထဲသို့ အဝတ်အစားအပြည့် အစုံနှင့် ရောက်သွားသူတိုင်း ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်သင့်သည်။ သူသည် ပါးစပ်ကို စေ့နေအောင် ပိတ်ထားပြီး မျက်လုံးများကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ သူတို့သည် သင်္ဘောနားသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ခေါင်းအထက်တွင် မိုးနေသော အစိမ်းရောင် သင်္ဘောနံရံကို မြင်နေရသည်။ လူများက ကုန်းပတ်မှနေ၍ လူစီကို ကြည့်နေကြသည်။ အားလုံး ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ယူစတေးမှာ လူစီကို ကြောက် လန့်တကြား ဆုပ်ကိုင် ထားသဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး ရေထဲ နစ်သွားကြ၏။

ရေပေါ် ပြန်ပေါ်လာကြသည့်အခါ အဖြူရောင်ပုံရိပ်တစ်ခု သင်္ဘောပေါ်မှ ဒိုက်ဗင်ထိုးဆင်းလာသည်ကို လူစီ မြင်လိုက်သည်။ အက်ဒ်မန် သူ့နံဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုယ်ကို ဖော့ထားလိုက်ပြီး အော်ဟစ်နေသည့် ယူစတေးလက်ကို ဖမ်းထားလိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်နှာရင်းလို ခံစားရသည့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး လူစီမှိုက်အောက်သို့ လက်တစ်ဖက် လျှိုလိုက်သည်။ သင်္ဘောဆီမှ

အော်သံများကို ကြားနေရပြီး ကုန်းပတ်လက်ရန်းများထက်တွင် မျက်နှာများစွာကို တွေ့ရသည်။ သူတို့က ကြိုးများကို ချပေးလိုက်၏။ အက်ဒ်မန်နှင့် သူစိမ်းတို့က လူစို့ကို ကြိုးများနှင့် ချည်ပေးသည်။ ထို့နောက် အချိန်အတော် ကြာသွားပြီဟု ထင်ရသကဲ့သို့ပင် လူစို့မျက်နှာမှာ ပြာနှမ်းလာပြီး မေးချင်းရိုက်နေတော့သည်။ အမှန်တွင် ထင်သလောက် မကြာသေးချေ။ သင်္ဘောနံရံများနှင့် တိုက်မိခြင်းမရှိဘဲ လူစို့သည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ သူတို့အားလုံး ကြိုးစားပမ်းစားမတင်ပေးကြသော်လည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည့်အခါ ခူးပွန်းသွားမှန်း သိလိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ပြီး ရေများကလည်း တစက်စက်နှင့် ကျနေသည်။ အက်ဒ်မန်ကို ဆွဲတင်ပြီးနောက်မှ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည့် ယူစတော့ကို ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူစိမ်းအမျိုးသားကို သတိထားမိသွားကြပြီ။ သူသည် လူစို့ထက် အတော်လေးပင် အသက်ကြီးသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။

“ကက်...ကက်... ကက်စပီယံလား”

အသက်ရှူနိုင်သည်နှင့် လူစို့က တန်းမေးတော့သည်။ အမှန်ပင် ကက်စပီယံဖြစ်နေသည်။ ကက်စပီယံ ဆိုသည်မှာ အရင်တစ်ခေါက် သူတို့တစ်တွေ နာနီယာကို ရောက်ခဲ့စဉ်က ထီးနန်း ပြန်ရရန် ကြိုးပမ်းပေးခဲ့ကြဖူးသော နာနီယာ၏ ဘုရင်ငယ်လေး ဖြစ်သည်။ အက်ဒ်မန်ကတော့ ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။ သုံးယောက်သား

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျောပုတ်လိုက်ကြနှင့် ပျော်ရွှင် သွားကြ၏။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ”

ကက်စပီယံက ပျော်ရွှင်နေသည့် အပြုံးနှင့် ယူစတေးဘက်ကို လှည့် ကာ ချက်ချင်း မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ယူစတေးသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရုန်းကန် ငိုယိုရင်း “ငါ့ကိုလွတ်၊ ငါ့ကိုလွတ်၊ ငါ မကြိုက်ဘူး” ဟုသာ အော်ဟစ်နေ သည်။

“မင်းကို လွတ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား”

ကက်စပီယံက မေးသည်။

“ဘယ်ကို လွတ်ပေးရမှာလဲ”

ယူစတေးသည် သဘောတော့ဘက်သို့ ပြေးသွား၏။ ပင်လယ်ရေပြင် တွင် ပန်းချီကားပေါင် မျောနေဦးမည်ဟု ထင်နေပုံရသည်။ အနည်းဆုံး လူစီ၏ အိပ်ခန်းကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ရနိုးနိုးနှင့် ပြေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ မြင်နေရသည် မှာ ရေမြှုပ်ထနေသည့် အပြာရောင် လှိုင်းငယ်များနှင့် အပြာဖျော့ဖျော့ ကောင်းကင် ကြီးသာ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအရာနှစ်ခုသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိအောင် ကျယ်ပြန့် နေသည်။ သူ့ရင်ထဲ လေးဆင်းသွားသည်ဟု ခံစားရလျှင် ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် သူ့ကို အပြစ်မဆိုသာ။ သူ ချက်ချင်းပင် ဖျားချင်ချင် ဖြစ်သွားရှာသည်။

“ဟေး... ရိုင်နာ့ဖ်”

ကက်စပီယံက သဘောသားတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အရှင်တို့အတွက် ဝိုင်မွေး ယူခဲ့ပါဦး။ ရေတွေ ဒီလောက် စိုထားမှတော့ နွေးတာလေးတစ်ခုခု သောက်မှ”

သူသည် အက်ဒ်မန်နှင့် လူစီတို့ကို အရှင်တို့ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အက်ဒ်မန်၊ လူစီ၊ ပီတာနှင့် ဆူဆန်တို့မှာ ကက်စပီယံမတိုင်ခင် ခေတ်ကတည်းက နာနီယာ၏ ဘုရင်ကြီးများ၊ ဘုရင်မကြီးများ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့်ပင်။ နာနီယာမှ အချိန်သည် ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာနှင့် မတူညီပါ။ နာနီယာတွင် နှစ်တစ်ရာခန့် နေခဲ့လျှင်ပင် ဤကမ္ဘာကို ပြန်လာပါက ကိုယ်ထွက်သွားခဲ့သည့်နေ့၊ အချိန်မှာပင် ပြန်ရောက်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဤကမ္ဘာတွင် တစ်ပတ်ခန့်နေပြီး နာနီယာ သို့ ပြန်သွားမည်ဆိုပါက နာနီယာတွင် နှစ်ထောင်ချီပြီး ကြာချင် ကြာမည်။

တစ်ရက်တည်းပဲ ကြာချင် ကြာဦးမည်။ သို့မဟုတ် လုံးဝ မကြာသေးသည်လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုနေရာသို့ မရောက်မချင်း ဘယ်အချိန်ကို ရောက် သွားမည်ဆိုသည်ကို မသိနိုင်ပါချေ။ အကျိုးဆက်အနေနှင့် ပန်ဗန်စီ မောင်နှမများ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် နာနီယာဆီ ရောက်သွားစဉ်က နာနီယန်သားများအတွက် ဘုရင်အာသာ ဗြိတိန်ကို ပြန်လာသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ (တချို့က သူတကယ် ပြန်လာမည်ဟု ယုံကြည်နေကြသေးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မြန်မြန်ပြန်လာ လေလေ ကောင်းလေလေဟု ပြောချင်ပါသည်။)

ရိုင်နာဖ်သည် ဝိုင်မွေးပုလင်းကြီး တစ်ပုလင်းနှင့် ငွေခွက် လေးခွက် ယူပြီး ပြန်လာသည်။ ထိုဝိုင်၏ အရသာကို လူတိုင်း တောင့်တမိမှာ အမှန်ပင်။ လူစီနှင့်အက်ဒ်မန်တို့မှာ တစ်ဝိုက်လိုက်ရသည်နှင့် ခြေဖျားထိအောင် နွေးထွေး သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ယူစတော့မှာ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြီး ထွေးထုတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် အန်ချင်သလိုလို၊ ဖျားချင်သလိုလို ပြန်ဖြစ် သွားပြီး ငိုပြန် သည်။ သူက ထန်းပင်တံဆိပ် ဗီတာမင်အားဖြည့်စာ မရှိဘူးလားဟု မေးသည်။ ရေကျက်အေးကို တောင်းသည်။ ထို့အပြင် လာမည့် ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ပါက ကမ်းပေါ်တွင် ချထားခဲ့ဖို့ ပြောသေး၏။

“ခင်ဗျား ခေါ်လာတဲ့ တစ်ယောက်က ရယ်ရတယ် နောင်တော်”
 ကက်စပီယံက အက်ဒ်မန်ကို တိုးတိုးလေးပြောရင်း ရယ်လိုက်သည်။
 သို့သော် သူတို့ ဘာမျှ ဆက်မပြောရသေးခင် ယူစတော့မှာ ထအော်ပြန်သည်။

“အိုအမယ်လေး...ဘာကြီးလဲ...ကြောက်စရာကြီး...ခေါ်သွားကြပါ”
 ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ အော်ချင်စရာကောင်းသည့် အကြောင်းပြချက် ရှိနေပါသည်။ သင်္ဘောပဲ့စင်ခန်း အတွင်းမှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အရာ တစ်ခု ထွက်လာပြီး သူတို့ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်။ အဲဒီအရာကို ကြွက် တစ်ကောင်ဟု ခေါ်ချင်ခေါ်နိုင်သည်။ အမှန်တကယ်လည်း ကြွက်ကြီးတစ်ကောင် ပင်။ သို့သော် ဤကြွက်သည် နောက်ခြေထောက်ကို ထောက်ကာ ပတပ်ရပ် ထားသဖြင့် အရပ်နှစ်ပေခန့် ရှည်သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် တစောင်းစွပ်ထားသော ရွှေကွင်းသေးသေးလေး တစ်ကွင်းသည် နားရွက်တစ်ဖက်ကို အောက်မှ လျှိုထား ပြီး ကျန်နားရွက်တစ်ဖက်၏ အပေါ်ဘက်၌ တင်ထားသည်။ ကြက်သွေးရောင် ငှက်မွေးရှည်တစ်ချောင်း စိုက်ထားသေး၏။ (ကြွက်၏ သားမွေးရောင်မှာ အနက်

ဘက်များသဖြင့် ထိုသို့ ဆင်မြန်းထားပုံမှာ ပေါ်လွင် ခန့်ညားလို့ နေသည်။) ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးတွင် သူ့အမြီးခန့် ရှည်မည့် ဓားတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။ လှုပ်ယမ်းနေသည့် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကိုယ်ဟန်မပျက်အောင် ထိန်းနေသည်မှာ ဣန္ဒြေရှိလှသလို သူ့အပြုအမူများသည်လည်း မဟာဆန်နေသည်။ လူစီနှင့် အက်ဒ်မန်တို့မှာ ရိပ်ချိမှန်း တန်းသိလိုက်ကြသည်။ နာနီယာတွင် ရှိသမျှ စကားပြောသော သားရဲများထဲတွင် ရဲစွမ်းသတ္တိအရှိဆုံး ကြွက်ခေါင်းဆောင်ကြီးပင်။ ဘီရူနာ ဒုတိယတိုက်ပွဲတွင် သေသည်အထိ ပါသွားမည်ဖြစ်သော ထာဝရဂုဏ်ကျက်သရေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ လူစီသည် အရင်ကတည်းက ရိပ်ချိကို ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်ဖူးချင်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ လုပ်ခွင့်မသာခဲ့ပါ။ ထိုသို့ လုပ်လိုက်လျှင် သူ့ကို စော်ကားရာကျမည်ဟုလည်း သိသဖြင့် ထိုအစား လူစီသည် ဒူးတစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပြီး သူ့ကို စကားပြောလိုက်သည်။

ရိပ်ချိက သူ့ဘယ်ခြေထောက်ကို ရှေ့ထုတ်ပြီး ညာခြေထောက်ကို နောက်ပစ်လိုက်ကာ ဦးညွတ်အလေးပြုရင်း လူစီလက်ကို နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးများကို သပ်လိုက်ပြီး စူးရှရှ အသံလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အရှင်မအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ နိမ့်ကျတဲ့ ခစားမှုပါ။ အရှင် အက်ဒ်မန် အတွက်ရောပါပဲ” (သူသည် နောက်တစ်ကြိမ် ဦးညွတ်လိုက်ပြန်သည်။)

“ဟောဒီ ဂုဏ်သရေထွန်းပြောင်တဲ့ တာဝန်ကြီးတစ်ခုမှာ အရှင်တို့ မပါရင် မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး”

“အမယ်လေး... အဲဒါကြီးကို ခေါ်သွားကြပါတော့”

ယူစတေးက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။

“ငါ ကြွက်တွေကို မုန်းတယ်၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ဖျော်ဖြေရေးလုပ်ပြတာ ကို ဘယ်တုန်းကမှ သည်းခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေက ဦးနှောက်မရှိတဲ့၊ အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သမားတွေ”

ရိပ်ချိက ယူစတေးကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် လူစိုကို မေး လိုက်သည်။

“ဟောဒီ ခွစာ အရိုင်းအစိုင်းကောင်က အရှင်မရဲ့ ကာကွယ်မှု အောက် မှာ ရှိနေတဲ့ သူလား၊ မရှိဘူး ဆိုရင်တော့...”

ထိုအချိန်တွင် လူစိုနှင့် အက်ဒ်မန်တို့မှာ နှစ်ယောက်စလုံး နှာချေလိုက် ကြ၏။

“မေ့သွားလိုက်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို အဝတ်စိုတွေနဲ့ ဒီတိုင်းကြီး ရပ်ခိုင်း ထားမိတယ်လို့ပဲ”

ကက်စပီယံက ပြောသည်။

“ဒီအောက်ကို လာပြီး အဝတ်လဲလိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်အခန်းကို ပေးထား ပါ့မယ် လူစို... ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ အမျိုးသမီး အဝတ်အစားတော့ ပါမလာ ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်အဝတ်တွေကို တစ်ခုခုလုပ်ပြီး ဝတ်လို့ရမယ် ထင်တယ်။ မိတ်ဆွေ ကောင်း တစ်ယောက်လို ရှေ့ကနေ လမ်းပြပေးပါ ရိပ်ချိရေ”

ရိပ်ချိက...

“အမျိုးသမီးတစ်ဦး အဆင်ပြေစေဖို့အတွက် ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ မေးခွန်း တစ်ခုကိုတောင် ဘေးဖယ်ထားလို့ ရပါတယ်လေ။ အနည်းဆုံးတော့ ခဏလေး ဘေးဖယ်ထားလို့ ရပါတယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ယူစတေးကို စားတော့ ဝါးတော့မလို ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ကက်စပီယံက သူတို့ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ် အကြာတွင် ပဲ့ပိုင်းမှ အခန်းငယ်၏ တံခါးဆီကို ရောက်လာကြကြောင်း လူစို သိရသည်။ သူသည် အခန်းငယ်လေးကို သဘောကျသွား၏။ စတုရန်းပုံ ပြတင်း

ပေါက် သုံးပေါက်မှ အပြာရောင် ကောင်းကင်ကြီးကို မြင်နေရသလို သင်္ဘော နောက်တွင် ဝဲထကျန်ရစ်နေသော လှိုင်းများကိုလည်း မြင်ရသည်။ ခပ်နိမ့်နိမ့် ကူရှင်ခုံတန်းများကို စားပွဲတစ်ခု၏ ဘက်သုံးဖက်တွင် ချထားသည်။ ခေါင်း အထက်တွင် ငွေမီးအိမ်လေးက လှုပ်ယမ်းလို့ နေသည်။ (လက်ရာ သေသပ်လှ သည်ကို ကြည့်ရှုနှင့် လူပုလေးများ၏ လက်ရာဖြစ်ကြောင်း သူတန်းသိလိုက်၏။) တံခါးအထက်မှ နံရံပေါ်တွင် ရွှေနှင့် အပြားခတ်ထားသည့် ကေသရာဇ်ကြီး အက်စ်လန်ပုံကို ချိတ်ထား၏။ ထိုအရာများအားလုံးကို တစ်ချက်မျှ ဝှေ့ကြည့်ရင်း မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကက်စပီယံက သင်္ဘောယာဘက်မှ တံခါးကို ဖွင့်လိုက် သည်။

“ဒါ မင်းအတွက် အခန်းပဲ လူစီ၊ အဝတ်ခြောက်တွေ ကျုပ် ယူပေးမယ်”
သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လော့ကာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ပြီးရင် အဝတ်လဲလိုက်... ကျုပ် အပြင်ထွက်နေပေးမယ်၊ လဲပြီးရင် အဝတ်စုံတွေကို တံခါးကနေ လှမ်းပစ်ထားလိုက်နော်၊ မီးဖိုခန်းထဲ ယူသွားပြီး အခြောက် လှန်းထားလိုက်မယ်”

လူစီသည် ကက်စပီယံ၏ အခန်းထဲတွင် ရက်သတ္တပတ်ချီအောင် နေခဲ့ ရသည့်အလား နေသားကျသွားသည်။ သင်္ဘော လှုပ်ယမ်းနေသည်ကိုလည်း

ယခုဆို မဟူတော့။ နာနိယာ၏ ဘုရင်မ ဖြစ်ခဲ့စဉ်ကလည်း ဤကဲ့သို့သော ပင်လယ် ခရီးမျိုးကို သွားလာခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။ သင်္ဘောအခန်းမှာ အတော်လေး သေးပြီး တောက်ပသည့် ရောင်ခြယ် မှန်ကူကွက်များ (ငှက်များ၊ သားရဲများ၊ ကြက်သွေးရောင် နဂါးများ၊ ကနုတ်ပုံများ) နှင့် အလှဆင်ထားပြီး အပြောက် တစ်ပြောက်ပင် မရှိအောင် သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေသည်။ ကက်စပီယံ၏ အဝတ်အစားများမှာ သူ့အတွက် အတော်ကြီးနေသော်လည်း အဆင်ပြေအောင် ဝတ်လိုက်သည်။ သူ့ရှူးဖိနပ်များ၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်များနှင့် ပင်လယ်စီး ဖိနပ်များ မှာ အတော်ပင် ကြီးနေသဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တွင် ခြေလှမ်းရာနှင့်သာ နေလိုက်သည်။ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီးသွားသောအခါ အခန်းတွင်း ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရေစီးကြောင်းများ အနောက်တွင် ကျန်နေခဲ့ သည်ကို မြင်ရပြီးနောက် အသက်ကို ဝဝရှူလိုက်လေသည်။ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် အချိန်တစ်ခုဆီ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သေချာ ခံစားလိုက် တော့သည်။

အခန်း (၂)

“လာပြီလား လူစီ”

ကက်စပီယံက ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို စောင့်နေကြတာ၊ သူက ကျုပ်ရဲ့ ကပ္ပတိန် သခင်ကြီး ဒရီနိုယံတဲ့”

ဆံပင်အနက်နှင့် အမျိုးသားတစ်ဦးက ဒူးတစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပြီး လူစီလက်ကို နမ်းလိုက်၏။ ထိုနေရာတွင် ရှိနေသော အခြားသူများမှာ ရိပ်ချိနှင့် အက်ဒ်မန်တို့ ဖြစ်သည်။

“ယူစတေး ဘယ်မှာလဲ” ဟု လူစီက မေးသည်။ အက်ဒ်မန်က...

“အိပ်ရာထဲမှာ... ငါတို့သူ့ကို ဘာမှ လုပ်ပေးလို့မရဘူး ထင်တယ်၊ သဘော ကောင်းပြနေရင် သူက ပိုဆိုးတယ်”

ကက်စပီယံက...

“လောလောဆယ် နည်းနည်းလောက် စကားပြောချင်တာလေး ရှိတယ်”

အက်ဒ်မန်က...

“အမယ်လေး... ငါတို့ရောပဲ၊ အရင်ဆုံး အချိန်အကြောင်း ပြောရအောင်။ မင်း နန်းမတက်ခင်လေး ငါတို့ ထွက်လာခဲ့တာ တစ်နှစ် ရှိသွားပြီ၊ နာနိယာမှာရော ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ”

“သုံးနှစ်တိတိ ရှိပြီ” ဟု ကက်စပိယံက ပြန်ဖြေသည်။
အက်ဒ်မန်က...

“အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်မပြေဘူး ဆိုရင် ကျုပ်တိုင်းပြည်ကြီးကို နောက်ချန်ထားပြီး
ပင်လယ်ထဲကို ဘာလို့ ထွက်လာမှာလဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု ဘုရင်လေးက ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီထက် အဆင်ပြေတာ မရှိတော့ဘူး။ တဲလ်မာရင်းတွေ၊ လူပုတွေ၊
တောစောင့်နတ်တွေ၊ စကားပြောတဲ့ သားရဲတွေနဲ့ တခြားသတ္တဝါတွေကြားမှာ
ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ နွေတုန်းက နယ်စပ်မှာ ဒုက္ခပေးနေတဲ့
ဧရာမလူသားတွေကိုလည်း အနိုင်တိုက်ခဲ့သေးတယ်။ အခုသူတို့တွေ ကျုပ်တို့ကို
ပဏ္ဍာတော် ဆက်သနေပြီ။ နန်းထိန်း ဘုရင်ခံအနေနဲ့လည်း တကယ်တော်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ထားခဲ့သေးတယ်။ လူပုလေး ထရမ့်ကင်လေ၊ သူ့ကို
မှတ်မိတယ်မလား”

“ချစ်ရတဲ့ ထရမ့်ကင်”

လူစီက ပြောသည်။

“အို... မှတ်မိတာပေါ့။ ဒီလိုရာထူးအတွက် သူ့လောက် ထိုက်တန်တဲ့သူ

မရှိဘူး”

“ခွေးတူဝက်တူ တစ်ကောင်လို သစ္စာရှိပြီး ခြေ... ကြွက်တစ်ကောင်လို ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ သူ”

ဒရီနီယံက ပြောသည်။ အစက ခြင်္သေ့ဟု ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ ရိပ်ချို သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြောင်း သတိပြုမိသွားသဖြင့် ထိုသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို အခုက ဘယ်ကို သွားနေကြတာလဲ”

ဟု အက်ဒ်မန်က မေးသည်။ ကက်စပီယံက...

“အင်း... ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ၊ ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက နန်းလှသူ မိရာဇ်က ဖခမည်းတော်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ခုနစ်ယောက်ကို နယ်မြေသစ်တွေ စူးစမ်းဖို့ ဆိုပြီး လုံးကျွန်းတွေရဲ့ အလွန်က အရှေ့ပိုင်း ပင်လယ်ဆီ လွှတ်လိုက်တာကို မှတ်မိ သေးလား”

လူစီက...

“မှတ်မိတယ်၊ ဘယ်သူမှ ပြန်ရောက်မလာခဲ့ကြဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အက်စ်လန်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ပဲ ကျုပ်ရဲ့ နန်းတက်ပွဲနေ့မှာ ကိစ္စတစ်ခုကို ကျမ်းကျိန်ခဲ့တယ်။ နာနီယာမှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ရပြီးတာနဲ့ အရှေ့ဘက်ကို တစ်နှစ်နဲ့ တစ်ရက်ကြာ ရွက်လွှင့်ပြီး ဖခမည်းတော်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ရှာပျံ့မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သေဆုံးခဲ့ပြီးပြီ ဆိုရင်လည်း ဘာကြောင့် သေရတယ် ဆိုတာကို သိအောင်လုပ်ပြီး တတ်နိုင်ရင် လက်စားပြန်ချေပျံ့မယ်လို့ ကျိန်ဆိုခဲ့ တာ။ သူတို့ရဲ့ နာမည်တွေက သခင် ရီဗီလီယံ၊ သခင် ဘန်၊ သခင် အားဂျေ၊ သခင် မက်ဗရာမွန်၊ သခင် အောက်တစီယံ၊ သခင် ရက်စတီမာနဲ့ အို... ကျန်တဲ့တစ်ယောက် နာမည်က မှတ်ရခက်တယ်”

“သခင် ရုလေ အရှင်”

ဒရီနီယံက ပြောသည်။

“ရ... ရ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရိပ်ချို ကတော့ ဒီထက်ပိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လိုက်လာတာ”

အားလုံးက ကြွက်ကြီးဆီကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဒီမျှော်လင့်ချက်က ကျွန်တော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လို သေးငယ်ကောင်း သေးငယ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ်လိုပဲ အထက်မြင့်မှာ ရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာ

ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်ဆုံး အဆုံးသတ်ဆီကို ဘာကြောင့်မို့လို့ မသွားဘဲ နေရမလဲ။ အဲဒီမှာ ဘာတွေကို တွေ့ရမှာ မို့လို့လဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အက်စ်လန်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် တိုင်းပြည်ကြီးကို မြင်ရဖို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။ အမြဲတမ်းလိုလိုပဲ ကြီးမြတ်တဲ့ ကေသရာဇ်ကြီးက ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ပြီး အရှေ့အရပ်ကနေ လာတယ်လို့ ပြော ကြတယ်လေ”

“ဒါ တကယ့်အကြံကောင်းပဲ”

အက်ဒ်မန်က လေးစားသည့်အသံနှင့် ပြော၏။

လူစီက...

“ဒါပေမဲ့လေ အက်စ်လန်ရဲ့တိုင်းပြည် ဆိုတာက တိုင်းပြည်ဟုတ်ရဲ့ လား။ ပြောချင်တာက ရှင်ရွက်လွင့်ပြီး သွားလို့ရတဲ့ တိုင်းပြည်ဟုတ်ရဲ့လားပေါ့”

ရီပီချိုက...

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး မဒမ်... ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတော့ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ပုခက်စီး အရွယ်တုန်းက တောစောင့်အမျိုးသမီး ရုက္ခစိုးမယ်တစ်ဦးက ဒီစကား တွေကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်...”

“ကောင်းကင်နှင့် ရေပြင်တို့ ဆုံရာ၊

လှိုင်လုံးများနှင့် ချိုမြိန်သော နေရာ၊

သံသယများမနေပါနှင့် ရီပီချို...

မင်း သိချင်နေတာတွေကို ရှာဖွေပါ။

အရှေ့အရပ်ကြီး တစ်ခုလုံး မင်းရှေ့မှာပါ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစာသားလေးကို ကျွန်တော့် တစ်သက်လုံး အမှတ်ရနေတာပဲ”

ခဏတာခန့် ငြိမ်သွားကြပြီးနောက် လူစီက မေးသည်။

“အခု ကျွန်မတို့ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ကက်စပီယံ”

“ကျုပ်ထက် ကပ္ပတိန်က ပိုပြောနိုင်လိမ့်မယ်” ဟု ကက်စပီယံက ဖြေ သည်။ ထို့ကြောင့် ဒရီနိုယံက မြေပုံကို ထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်း လိုက်၏။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာပဲ”

သူက လက်ချောင်းနှင့် ထောက်ပြ၏။

“ဒါမှမဟုတ် ဒီနေ့ နေ့လယ်က ရောက်ခဲ့ပြီးလောက်ပြီ။ အလာတုန်းက ကဲလ်ပါရာဗယ်ဘက်ကနေ လာနေတဲ့ လေက ကောင်းတော့ ဂဲလ်မာရဲ့ မြောက် ယွန်းယွန်းအထိ ရောက်သွားတယ်။ နောက်နေ့မနက်မှာ ဂဲလ်မာကို ရောက်တော့ ဂဲလ်မာမြို့စားကြီးက ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် ပြိုင်ပွဲကြီးတစ်ခု လုပ်ပေးလို့ တစ်ပတ်လောက် ကမ်းကပ်ထားရသေးတယ်။ အဲဒီမှာ သူရဲကောင်းတွေကို အရှင်က မြင်းပေါ်ကနေ ဖြုတ်ချခဲ့တာ...”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြုတ်ကျခဲ့ပါတယ် ဒရီနီယံရဲ့၊ အဲဒီတုန်းက ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေဆို အခုထိ မပျောက်သေးဘူး”

“...သူရဲကောင်းတွေကို အရှင်က မြင်းပေါ်ကနေ ဖြုတ်ချခဲ့တာပါ”

ဟု ဒရီနီယံက ကျေနပ်ပြုံးနှင့် ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“မြို့စားကြီးရဲ့ သမီးကိုသာ အရှင်မင်းကြီးက လက်ထပ်လိုက်မယ် ဆိုရင် သူ ကျေနပ်သွားမယ်လို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး”

“မျက်စိစွေစွေ၊ မွဲခြောက်အပြည့်နဲ့လေ” ဟု ကက်စပီယံက ပြောသည်။

လူစီက...“အို... သနားစရာ မိန်းကလေး...” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဂဲလ်မာကနေ ထွက်လာပြီး နှစ်ရက်လောက် ကောင်းကောင်းကြီး လေငြိမ်နေတဲ့အတွက် လှော်ခတ်ပြီး သွားရတယ်။ နောက်ရက်ကျ လေပြန်တိုက် တယ်။ အဲဒီတော့ ဂဲလ်မာကနေ ထွက်လာပြီး လေးရက်မြောက်မှပဲ တီရီဘင် သီယာကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ အဖျားရောဂါတွေ ဖြစ်နေကြလို့ တီရီဘင် သီယာ ဘုရင်က ကမ်းမကပ်ပါနဲ့လို့ လှမ်းသတိပေးထားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အငူကို ကျော်ခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက်တော့ သင်္ဘောကို ချောင်းတက်တစ်ခုမှာ ကျောက် ချပြီး သောက်ရေဖြည့်တယ်။ အရှေ့တောင်လေ မရလို့ သုံးရက်လောက် ကမ်းလွန် မှာ ရပ်ထားရသေးတယ်။ အဲဒီနောက် ခုနစ်စဉ်ကျွန်းတွေဆီ ရောက်သွားတယ်။ တတိယမြောက်နေ့မှာ ပင်လယ်ဓားပြတွေ ကျွန်တော်တို့ကို မီလာတယ်။ အပြင် အဆင်ကို ကြည့်ပြီး တီရီဘင်သီယာကလို့ သိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ လက်နက်အပြည့် ရှိနေတာကို မြင်တော့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် မြားနည်း နည်းလောက်ပဲ ပစ်လိုက်ရပြီး သူတို့သင်္ဘောက ခပ်ဝေးဝေးမှာ သွားရပ်တယ်”

“တကယ်ဆို အဲဒီနောက်ကို လိုက်ပြီး သင်္ဘောပေါ် တက်၊ အကုန် ကြိုးပေးပစ်ခဲ့ရမှာ” ဟု ရီပီချိုက ပြော၏။

“...ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ မြူအဲလ်ကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ အဲဒါ ခုနစ်စဉ်ကျွန်းတွေထဲက အနောက်ဘက်အကျဆုံး ကျွန်းလေ။ အဲဒီနောက် ရေလက်ကြားထဲကို လှော်ပြီး ဖြတ်ခဲ့သေးတယ်။ နေဝင်ချိန်လောက်မှာ ဘရန် ကျွန်းပေါ်က ရက်ဟဲဗန်းကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာတော့ စားစရာ၊ သောက် စရာတွေကို အလှူပယ် စားသောက်လိုက်ရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်ရက်လောက် က ရက်ဟဲဗန်းကနေ လေအရှိန်ကောင်းကောင်းနဲ့ ထွက်လာခဲ့ကြတာ သန်ဘက်ခါ လောက်ဆို လုံးကျွန်းတွေကို မြင်ရနိုင်ပြီ။ ခြုံပြောရရင် ပင်လယ်ပြင်မှာ ရောက်နေ ခဲ့တာ ရက်သုံးဆယ်လောက် ရှိနေပြီ။ နာနီယာကနေဆို လိဂ်လေးရာကျော် လောက် ရွက်လွင့်လာခဲ့ပြီးပြီ”

“လုံးကျွန်းတွေ ပြီးရင်ကော” ဟု လူစီက မေးသည်။

“ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး အရှင်မ”

ဒရီနီယံက ပြန်ဖြေသည်။

“လုံးကျွန်းသားတွေ ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အက်ဒ်မန်က...

“ငါတို့ အုပ်စိုးတုန်းကတော့ သူတို့လည်း မပြောနိုင်ကြဘူး”

ရီပီချိုက...

“ဒါဆို လုံးကျွန်းတွေကို ကျော်မှ တကယ့်စွန့်စားခန်းတွေ စတင်မှာပေါ့”

“ညစာမတိုင်ခင် သင်္ဘောပေါ် လှည့်ပတ်ကြည့်ဦးမလား”

ဟု ကက်စပီယံက မေးသည်။ သို့သော် လူစီ၏ အသိစိတ်က သူမကို

နှိုးဆွနေသဖြင့်...

“ကျွန်မ ယူစတေးဆီကို သွားပြီး ကြည့်ဦးမှ ဖြစ်မယ်၊ လှိုင်းမူးရင် အတော် ဆိုးတယ် သိလား၊ ကျွန်မမှာသာ စိန်ပုလင်းလေး ရှိနေရင် သူ့ကို ကုပေးနိုင်မှာပဲ” ဟု ပြောမိသည်။

“ရှိပါတယ်ဗျ” ဟု ကက်စပီယံက ဖြေသည်။ ထို့နောက်-

“ပြောဖို့ မေ့နေတာ၊ ခင်ဗျားတို့တွေ ပြန်သွားကြတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို တော်ဝင်ရတနာတွေအနေနဲ့ သတ်မှတ်ထားပြီး ယူလာခဲ့တယ်။ ဒီလို အဖိုးတန် တဲ့ ဟာကို လှိုင်းမူးတာလောက်အတွက် သုံးချင်တယ် ဆိုရင်လည်း သဘောပေါ့” ဟု ဆက်ပြောသည်။

လူစီက...

“တစ်စက်တည်းပဲ ကုန်မှာပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကက်စပီယံက ခုံတန်းအောက်မှ လော့ကာတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး စိန်နှင့် လုပ်ထားသည့် လှပသော ပုလင်းကို ထုတ်လိုက်၏။ ထိုပုလင်းလေးကို လူစီကောင်းကောင်းမှတ်မိပါသည်။

“ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရင်းကို ပြန်ယူတော်မူပါ ဘုရင်မလေး”

ဟု သူက ပြောသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောအခန်းငယ်အတွင်းမှ နေရောင်အောက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရွက်တိုင်၏ ရှေ့နှင့် နောက်တို့၌ အပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက် ရှိနေသည်။ ဗေဒါပေါက်¹ ဟု ခေါ်ကြသည်။ နှစ်ပေါက်စလုံးကို ဖွင့်ထား၏။ သင်္ဘောဝမ်းတွင်းသို့ အလင်းရောင်နှင့်လေ ဝင်စေရန်အတွက် ရာသီဥတု သာယာတိုင်း ဖွင့်ထားလေ့ ရှိသည်။ ကက်စပီယံက ပဲ့ပိုင်းဗေဒါပေါက်ရှိ လှေကားမှ နေ၍ သူတို့ကို ခေါ်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် ထိုင်၍ လှော်ခတ်ရန်အတွက် ချထားသော ခုံတန်းရှည်များကို ဝဲယာတစ်လျှောက် တွေ့ကြရ၏။ လှော်တက်ထွက် အပေါက်မှ အလင်းရောင်များ ဝင်နိုင်သဖြင့် မျက်နှာကြက်တွင် ပြောက်တိပြောက်ကျား လင်းနေလေသည်။

ကက်စပီယံ၏ သင်္ဘောသည် ကျွန်များနှင့် လှော်ခတ်ရသည့် သင်္ဘောကဲ့သို့ ဆိုးဝါးသောသင်္ဘော မဟုတ်ပါ။ လေမတိုက်တော့သည့် အချိန် သို့မဟုတ် ဆိပ်ကမ်းကို ကပ်သည့်အချိန်၊ ခွာသည့် အချိန်များ၌သာ လှော်တက်များကို အသုံးပြုရသည်။ (ခြေထောက်များ တိုလွန်းသော ရိပ်ချိမှ လွဲ၍) ကျန်သူအားလုံးက လှော်တက်များကို အလှည့်ကျ ကိုင်ကြရ၏။ သင်္ဘောဘေး တစ်ဖက်စီရှိ ခုံတန်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြားတွင် လှော်ခတ်သူများ ခြေချထားနိုင်ရန် နေရာအလွတ်များ ထားပေးထားသည်။ သင်္ဘော အလယ်ကောင်မှ သင်္ဘောဧရာထိအောင် ကျင်းတစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုကျင်းထဲတွင် ဂျုံမှုန့်အိတ်များ၊ ရေနှင့် ဘီယာ စည်ပိုင်းငယ်များ၊ ဝက်သား အပြည့်ပါသော စည်ပိုင်းကြီးများ၊ ပျားရည် ကရားများ၊ ဝိုင် သားရေ အိတ်များ၊ ပန်းသီး၊ ခွံမာသီးများ၊ ချစ်များ၊ ဘီစကွတ်များ၊ ခါးဖုဖြူများ၊ ဝက်သားပြားများ အပြည့်ပင်။ ကုန်းပတ်အောက်ဘက် မျက်နှာကြက်တွင် ဝက်ပေါင်များ၊ ကြက်သွန်နီများကို အတန်းလိုက် ချိတ်ထားသေးသည်။

1 လှေကြီးများ၏ ဦးပိုင်း၊ ပဲ့ပိုင်းတို့တွင် ဖောက်ထားသော အပေါက်

အစောင့်တာဝန် ယူထားသည့် လူများသည် ဂျူတီ နားသဖြင့် ကြိုးပုခက် များအတွင်း အိပ်စက်နေကြသည်။ ကက်စပီယံက သူတို့ကို ပဲ့ပိုင်းဆီသို့ ခေါ် သွားသည်။ သူ့အတွက် ခုံတန်းများပေါ်ကနေ ကျော်သွားသည်မှာ လမ်းလျှောက် သလိုသာ လှမ်းရုံနှင့် ရသော်လည်း လူစီအတွက် ခုန်လွှားပြီး သွားနေရသည်။ ရိပ်ချိုကတော့ အားစိုက်၍ ခုန်ယူရ၏။ အစွန်တွင် တံခါးပေါက် တစ်ခုနှင့် အခန်း ငယ်လေး ရှိနေသည်။ ကက်စပီယံက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းအတွင်းသို့ ဦးဆောင်သွားသည်။ အခန်းသည် ပဲ့ပိုင်း ဖြစ်သည်။ ပဲ့ပိုင်း ကုန်းပတ်ပေါ်မှ အခန်းငယ်နှင့် အထက် အောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည့် အခန်းတော့ မဟုတ်ချေ။ ခပ်နိမ့်နိမ့်သာ ဖြစ်ပြီး နံရံနှစ်ဖက်မှာ တစောင်း အတိုင်း ဆင်းသွားသဖြင့် ကြမ်းပြင်ဟူ၍ မရှိချေ။ သို့သော် မှန်ထူထူ တပ်ထား သည့် ပြတင်းပေါက်များတော့ ရှိသည်။ ထိုအပိုင်းသည် ရေအောက်တွင် ရှိသော ကြောင့် ပြတင်းများကို ဖွင့်ရန်အတွက် ထားထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူတို့ ရောက် နေသည့် အချိန်တွင် သင်္ဘောမှာ နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ရွှေရောင် နေအလင်း တစ်လှည့်၊ ပင်လယ်၏ စိမ်းမှောင်မှောင်အရောင် တစ်လှည့် ဖြစ်နေ သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဒီနေရာမှာပဲ စတည်းချရလိမ့်မယ် အက်ဒ်မန်”
ဟု ကက်စပီယံက ပြောသည်။

“နံရံကပ်အိပ်စင်ကိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ညီအတွက် ထားလိုက်၊ ကျုပ်တို့ ကတော့ ကြိုးပုခက် ဆွဲပြီး အိပ်ကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော် တောင်းဆိုချင်ပါတယ် အရှင်”
ဒရီနီယံက ပြောသည်။ ကက်စပီယံက...

“ဟင့်အင်း... မရဘူး သခင်ကြီးရေ၊ ဒီအကြောင်းကို တစ်နေကုန် ငြင်းပြီး သွားပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့ ရွှံ့ငှက်က သင်္ဘောကို ရွက်လွှင့်နေရတဲ့သူတွေ။ ကျုပ်တို့တွေ သီချင်းဆိုကြ၊ စကားတွေ ပြောကြ လုပ်နေကြချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့က နေ့ညမရွေး အလုပ်တွေ လုပ်ရ၊ ဂရုစိုက်စရာတွေ စိုက်ရနဲ့။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ သူနဲ့က အထက်က ဝဲဘက်အခန်းမှာပဲ နေရမယ်။ ဘုရင် အက်ဒ်မန်နဲ့ ကျုပ်က ဒီအောက် မှာပဲ ဇိမ်နဲ့ နေနိုင်ပါတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ဟိုသူစိမ်းကော ဘယ်လိုနေလဲ”

မျက်နှာ စိမ်းပုပ်ရောင် ထနေသော ယူစတေးသည် စူပိုပရီဗီး မုန်တိုင်း စဲမည့် အရိပ်အယောင် မရှိဘူးလားဟု မေးနေသည်။ သို့သော် ကက်စပီယံက “ဘယ်မုန်တိုင်းလဲ” ဟု ပြန်မေးသည်။ ဒရီနီယံက ဝါးလုံးကွဲအောင်ပင် ထရယ်မိသည်။

“မုန်တိုင်းတဲ့လား သခင်လေးရဲ့”

သူက အော်ပြောသည်။

“ဒီအခြေအနေက လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မျှော်လင့်လို့ရနိုင်သမျှထဲမှာ အသာယာဆုံး ရာသီဥတုပဲဗျ”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

ယူစတေးက စိတ်တိုတိုနှင့် မေးလိုက်သည်။

“သူ့ကို အဝေးမှာနေခိုင်းပါ။ သူ့အသံကြီးက ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဟိန်းထွက်နေတာပဲ”

လူစီက...

“နင် နေလို့ကောင်းသွားအောင် လုပ်ပေးမယ့်ဟာ ငါ ယူလာတယ် ယူစတေး”

“အို... ထွက်သွားကြစမ်းပါ။ ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ကြ” ဟု ယူစတေးက ဟောကလိုက်သည်။ သို့သော် လူစီပုလင်းထဲက ဆေးရည် တစ်စက်ကိုတော့ သောက်လိုက်သေးသည်။ သူက အမြဲတမ်းလိုလို ထိုပစ္စည်းလေးကို မကောင်းဆိုးဝါးဟု ပြောနေသော်လည်း (ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အခန်းငယ်လေးအတွင်း၌ မွှေးပျံ့သည့် ရနံ့လေး သင်းသွားသည်။) ဆေးစက်ကို မျိုချပြီး ခဏအကြာတွင် သူ့မျက်နှာမှာ ပုံမှန်အရောင်သို့ ပြန်ပြောင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။ သူလည်း နေရထိုင်ရ သက်သာလာပုံ ရသည်။ သူ့ခေါင်းအကြောင်း၊ မုန်တိုင်းအကြောင်း မပြောတော့ဘဲ ကမ်းပေါ်တွင်သာ သူ့ကို ချပေးဖို့ နားပူတိုက်တော့သည်။ အလိုမတူဘဲ ဆွဲခေါ်လာသည့်အတွက် ပထမဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ရောက်ချင်း သူတို့အားလုံးကို ဗြိတိန်ကောင်စစ် ဝန်ရုံးတွင် တရားစွဲမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသေး၏။ သို့သော် ရိပ်ချိက “ဆွဲခေါ်လာတာက ဘာလဲ၊ ဘယ်လို တရားစွဲမှာလဲ” ဟု မေးသည့်အခါ (ရိပ်ချိက နှစ်ဦးချင်း စီးချင်းယှဉ်တိုက်ပြီး စီရင်သည်ဟု ထင်နေသည်) ယူစတေးသည် “မသိတာပိုကောင်းမယ်” ဟုသာ ပြန်ပြောနိုင်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်သိထားသလောက်အနီးဆုံးကမ်းကိုတတ်နိုင်သလောက် မြန်မြန် ရွက်လွင့်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရင်း ယူစတေးကို နားချနိုင်လိုက်ကြ သည်။ ထို့အပြင် ဦးလေးဟာရိုး နေထိုင်သည့် ကိန်းဘရစ်ချ်သို့ သူ့ကို ပို့ပေးနိုင် သည့် အင်အားသည် လပေါ် ပို့ပေးနိုင်သည် ဆိုသည့် အင်အားလောက်ပင် မဖြစ် နိုင်ကြောင်း ပြောပြရသေး၏။ ထို့နောက်တွင်မှ သူ့အတွက် ထုတ်ပေးထားသည့် အဝတ်များကို ဝတ်ဖို့ စုပုပ်ပုပ် မျက်နှာထားနှင့် သဘောတူလိုက်ပြီး ကုန်းပတ် ပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။

သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး နီးပါးကို သိကျွမ်းပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကက်စပီယံ က တစ်စင်းလုံးကို လှည့်ပတ်လိုက်ပြပေးသည်။ သူတို့သည် ရှေ့ကြည့်မျှော်စင် ဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရွှေချထားသည့် နဂါးရုပ်တုကြီး၏ လည်ပင်းနေရာ အတွင်းပိုင်းတွင်စင်အသေးလေးတစ်ခုရှိနေပြီး ထိုအပေါ်တွင်အစောင့်တစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ အရှေ့ကို နဂါးခံတွင်းပေါက်ကနေ ကြည့်နေ၏။ ရှေ့ကြည့်မျှော်စင် အတွင်းတွင် မီးဖိုခန်း ရှိသည်။ လုပ်သားအရာရှိ၊ လက်သမား၊ ထမင်းချက်နှင့် မြားဆရာတို့ နေသည့် အခန်းများလည်း ရှိသည်။ သင်္ဘောဦးတွင် မီးဖိုခန်း ထား

သည်ကို အထူးအဆန်း ဖြစ်နေပါက မီးဖိုခန်း ခေါင်းတိုင်မှ ထွက်လာသည့် မီးခိုး ငွေ့များ သင်္ဘော အနောက်ဘက်တစ်လျှောက် လွင့်မျောသွားသည်ကို မြင်ယောင် ကြည့်ပါ။ ထိုသို့မြင်ယောင်ကြသည်မှာ ရေငွေ့သင်္ဘောများ လေဆန်အတိုင်း တက်ကြသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ရွက်တပ် သင်္ဘောတွင်တော့ ထိုသို့ မဟုတ်ပါ။ လေ

သည် သဘောနောက်ဘက်မှ လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အနံ့ပြင်းသည့် အရာများကို တတ်နိုင်သလောက် ရှေ့သို့ လွှင့်ထားရသည်။ ထို့နောက် သူတို့ကို ရွက်တိုင်ထိပ်မှ တိုက်ခိုက်ရေး လင့်စင်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားပေးသည်။

ပထမတော့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်မှာ အသည်းအေးချင်စရာပင် ကောင်းလှသေးသည်။ ထိပ်ဖျားမှ ကြည့်လျှင် အောက်ဘက်မှ ကုန်းပတ်သည် သေးသေးလေးလေးဟု ထင်ရ၏။ သို့သော် ဤနေရာမှ ပြုတ်ကျလိုက်လျှင် ပင်လယ်ထဲသို့ ကျမည် မဟုတ်ဘဲ သဘောပေါ်ကိုသာ ပြုတ်ကျမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြစရာ မလိုအောင် သဘောပေါက်ထားရပေမည်။ ထို့နောက် ပဲ့ပိုင်းဆီသို့ သွားကြ၏။ တက်မကျင်ကြီးတွင် ရွှံ့နှင့် အခြားအမျိုးသား တစ်ဦးတို့ တာဝန်ကျနေသည်။ ရွှေချထားသော နဂါး၏အမြီးသည် တက်မကျင်နောက်ဘက်တွင် အထက်သို့ ထိုးတက်နေသည့်ဟန်နှင့် အမြီးအတွင်း၌ ခုံတန်းရှည်တစ်ခု ရှိသည်။ သဘောကြီး၏ နာမည်မှာ 'အရုဏာခရီးသည်'^၂ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ဆီမှ သဘောများနှင့် ယှဉ်လျှင် သို့မဟုတ် လူစီနှင့် အက်ဒ်မန်တို့တစ်တွေ မဟာဘုရင်မင်းမြတ် ပီတာ၏ လက်အောက်တွင် နာနီယာကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့စဉ်က ရှိခဲ့ဖူးသော ကော့ဂ်လော့၊ ဒရိုမွန်ရွက်လော့၊ ကာရက်ရွက်လော့၊ ဂဲလီယွန် ရွက်သဘောကြီးများနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ပါမွားလောက်သာ ရှိသော သဘောတစ်စင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ကက်စပီယံ၏ ဘိုးဘေးများလက်ထက်က ပင်လယ်ခရီးသွားပညာရပ်များ အားလုံးနီးပါး ပျောက်ကွယ်သွားသောကြောင့်ပင်။ နန်းလူသူဘထွေးတော် မိရာဇ်က သခင်ကြီးခုနစ်ပါးကို ပင်လယ်ဆီရွက်လွှင့်ခိုင်းခဲ့ကြောင်း သိထားကြပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် ဂဲလီမီယန်သဘောများကို ဝယ်ပြီး ဂဲလီမီယန်သဘောသားများကို ငှားခဲ့ရ၏။ ယခုအခါတွင်တော့ ကက်စပီယံက နာနီယန်များကို ရေကြောင်းပညာရပ်များ ပြန်သင်ကြားပေးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ 'အရုဏာခရီးသည်' သည် သူတည်ဆောက်ဖူးသမျှထဲတွင် အကောင်းဆုံးသဘော ဖြစ်သည်။ သဘောသည် သေးငယ်သဖြင့် ရွက်တိုင်ရှေ့ဘက်နှင့် အလယ် ဗေဒါပေါက်ကြားတွင် မည်သည့် ကုန်းပတ် အခန်းငယ်မျှ မရှိချေ။ သဘောဘေးတစ်ဖက်တွင် အသက်ကယ်လော့ကို ကပ်ချိတ်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်တွင် ကြက်လော့အိမ်ကို ချိတ်ထား၏။ (လူစီက ကြက်များကို အစာကျွေးပေးသည်။)

၂ ရှေ့မြေခရီးသည်

သို့သော် ဤသဘောသည် သူ့အမျိုးအစားထဲတွင် အလှပဆုံးဖြစ်ပြီး သဘော သားများက မိန်းမပျိုလေးဟုပင် တင်စားကြ၏။ သူ၏ ကောက်ကြောင်းမှာ ပြေပြစ်လှသည်။ အရောင်များမှာ စိုလှသည်။ ရွက်တိုင်း၊ ရွက်လက်၊ ကြိုးကြိုး၊ သံငုတ်တိုင်းကို ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုလုပ်ထားသည်။ ယူစတေးကတော့ သိပြီးသည့်အတိုင်း မည်သည်ကိုမျှ ကျေနပ်သည့်သူ မဟုတ်။ ပင်လယ်ကူး သဘောကြီးများ၊ မော်တော်ဘုတ်များ၊ လေယာဉ်ပျံများ၊ ရေငုပ်သဘောများ အကြောင်း တတွတ်တွတ်နှင့် ကြားလုံးထုတ်၍ မပြီးတော့။ (“အမယ်လေး.... အဲဒါတွေကို သူက သိရှာတာဆိုတော့လေ” ဟု အက်ဒ်မန်က ပြောရင်း ကျိတ် ရယ်နေရသည်။) ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ ‘အရုဏခရီးသည်’ ကို အလွန် သဘော ကျကြ၏။

ပဲပိုင်းမှ သဘောအခန်းငယ်ဆီ ပြန်ရောက်ကြသည့်အခါ ညစာ စားလိုက် ကြသည်။ နေဝင်ချိန်၏ ကြက်သွေးရောင် ရောင်စဉ်များကြောင့် အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ယံ တစ်ခွင်လုံး တောက်ပနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ သဘောကြီး လှုပ်ခါနေသည်ကို ခံစားရသလို နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် ဆားအရသာကိုလည်း ခံစား ရသည်။ လောကကြီး၏ အရှေ့ဘက်အစွန်တွင် ရှိသော လူသူ မသိသေးသည့် ကုန်းမြေများအကြောင်း စဉ်းစားကြသည်။ လူစီမှာ စကားပြောဆိုရာတွင် ပို၍ ပို၍ ရွှင်ပျလာသည်။

ယူစတေးအတွက် သူ့ရေချိန်နှင့် ယှဉ်ပြောလျှင် အကောင်းဆုံး ဆိုသည့် အလုပ်ကို သူ လုပ်လိုက်သည်။ ၎င်းမှာ နောက်မနက်ခင်းတွင် သူတို့၏ အဝတ် အစားများ ခြောက်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်စီ ပြန်ဝတ်ဆင်ကြပြီးနောက် သူ သည် အနက်ရောင် မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ထုတ်ကာ ခဲတံဖြင့် ဒိုင်ယာရီ စရေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ဤမှတ်စု စာအုပ်လေးကို သွားလေရာ သယ်သွားလေ့ ရှိပြီး သူ့ကျောင်း ရမှတ်များကို မှတ်ထားလေ့ရှိသည်။ “ဘယ်ဘာသာမှာ ဘယ်နှမှတ် ရရ ဘာအရေးလဲ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသော်လည်း အမှတ်များအပေါ် အရေး စိုက်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တခြားသူများကို “ငါတော့ အမှတ်များတယ်၊ မင်းတို့ကော အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ” ဟုပင် မေးလေ့ ရှိသည်။ ‘အရုဏခရီးသည်’ ပေါ်တွင်တော့ မည်သည့်အမှတ်မျှ ရမည်မဟုတ်သဖြင့် ဒိုင်ယာရီ စရေးခြင်း ဖြစ် သည်။ ဒိုင်ယာရီတွင် ဤသို့ စရေးလိုက်၏။

ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့။

ဒါဟာ အိပ်မက်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီမကောင်းဆိုးဝါး သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ ရောက်နေတာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ရှိသွားပြီ။ တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပဲ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မုန်တိုင်းက တိုက်နေ သေးတယ်။ (လှိုင်းမမူးတော့လို့ တော်သေးတယ်။) လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ဆိုတာ အရှေ့ကနေ လာလို့ကို မပြီးတော့ဘူး။ သင်္ဘောကြီး လှိုင်း အောက်ကို ရောက်တော့မလိုလို ဖြစ်ဖြစ်နေတာ အကြိမ်မနည်း ရှိနေ တာကို ငါ သတိထားမိတယ်။ တခြားသူတွေကတော့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေကြတယ်။ ဟိတ်ဟန်ထုတ်ချင်ကြလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဟာရီးပြောဖူးသလိုပဲ လူတွေ လုပ်လေ့ရှိတဲ့ သူရဲဘော အကြောင်ဆုံး လုပ်ရပ်က အရှိအတိုင်း လက်မခံဘဲ မျက်စိပိတ်ထား ကြတယ် ဆိုတာမျိုးကြောင့် ဖြစ်မယ်။ ပုပ်သိုးနေတဲ့ ဒီပစ္စည်းလေးနဲ့ ပင်လယ်ထဲကို ထွက်လာကြတယ် ဆိုကတည်းက ရူးနေကြတာပဲ နေမှာ။ အသက်ကယ်လေ့ အရွယ်အစားလောက်တောင် မရှိဘူး။ ဟုတ်တာပေါ့... ရှေးကျပြီး ဒိတ်အောက်နေတဲ့ အပြင်အဆင်တွေချည်း ပဲ။ ဒီမှာ သီးသန့်ခန်း ကောင်းကောင်းလည်း မရှိဘူး၊ ရေဒီယို၊ ရေချိုး ခန်း၊ ကုန်းပတ်ထိုင်ခုံတွေလည်း ဘာဆို ဘာမှ မရှိဘူး။ မနေ့ညနေက ဒီကိစ္စတွေထဲကို ငါ့ကို ဆွဲခေါ်လာကြတာ။ ကက်စပီယံက သူ့သင်္ဘော သေးသေးလေးကို ကွင်းမေရီ ဇိမ်ခံသင်္ဘောများ မှတ်နေသလား မသိဘူး။ ကြားလုံးထုတ်ပြီး လိုက်ပြနေလိုက်တာ ကြားရတာနဲ့တင် အန်ချင်တယ်။ တကယ့်သင်္ဘော ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံ ဆိုတာ ငါပြောပြဖို့ လုပ်ပါသေးတယ်။ သူကသာ ခုံးဝေးနေတာ။ အီး နဲ့ အယ်လ်ကလည်း ငါ့ဘက်က ထောက်ခံပြောပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ အယ်လ်လို ကလေးမမျိုးအနေနဲ့ အန္တရာယ်ကို နားလည်မယ့်ပုံလည်း မပေါက်ပါဘူး။ အီးဆိုတာကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ တခြားလူတွေ လိုပဲ စီကို မျက်နှာလို မျက်နှာရတွေ လုပ်နေတာ။ သူတို့က စီကို ဘုရင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ငါက ရီပဗလစ်ကန်လို့ ပြောလိုက်တော့ အဲဒါ ဘာလဲ ဆိုပြီး ပြန်မေးသတဲ့။ သူ့ကြည့်ရတာ ဘာမှ သိမယ့်ပုံလည်း

မပေါ်ပါဘူး။ ငါ့ကို အဆိုးဆုံးအခန်းထဲ ပို့ပစ်လိုက်တာ ပြောစရာကို လိုမယ် မထင်ဘူး။ လုံးဝ အချုပ်ခန်းပုံစံပဲလေ။ လူစီကိုကျတော့ ကုန်းပတ်ပေါ်က အခန်းတစ်ခန်းလုံး ပေးသတဲ့။ ဒီသင်္ဘောပေါ်က တခြားနေရာတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် အကောင်းဆုံးလို့ ပြောလိုရမယ့် အခန်းလေ။ သူက မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ပေးတာ ဆိုပြီး စီက ပြောတယ်။ အဲလံဗာတာ ပြောပြဖူးတာကို သူ နားလည်အောင်လို့ ရှင်းပြလိုက်သေးတယ်။ ဒီလိုမျိုး လုပ်ပေးတယ် ဆိုတာ မိန်းမတွေကို နှိမ်တာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ပြောပြတာကို သူက ဒုံးဝေးတော့ နားလည်မယ့်ပုံ မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချုပ်ခန်းထဲမှာ ဆက်နေရင် ငါ ဖျားတော့မယ်ဆိုတာ သူ သိသင့်တယ်။ အီးက ငါတို့တွေ မညည်းသင့်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ စီကိုယ်တိုင် သူ့အခန်းကို အယ်လ်အတွက် ပေးလိုက်လို့ ငါတို့နဲ့ လာနေနေတာပဲတဲ့။ အဲဒီလို ဆိုရုံနဲ့ အခန်းက ပိုမကျပ်သွားတော့ဘူးတဲ့လား ကဲ။ မေ့တော့မလို့ လူတိုင်းက ကြောက်နေရတဲ့ ကြွက်လိုလို သတ္တဝါအကြောင်းကို ပြောပြရဦးမယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေ ကြောက်ချင်ကြောက်ကြာ ငါ့ကိုသာ လာစမ်းလိုက်တော့ အဲဒီကြွက်မြီးကို လိမ်ဆွဲပစ်မယ်။ အစားအသောက် ဆိုတာလည်း လန့်စရာတောင် ကောင်းတယ်”

ယူစတေးနှင့် ရိပ်ချိုတို့ကြားက ပြဿနာသည် ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ စောဖြစ်လာလေသည်။ နောက်တစ်ရက် ညစာစားချိန် မတိုင်ခင် အားလုံးက စားပွဲ၌ ထိုင်စောင့်နေကြစဉ်တွင် (ပင်လယ်ခရီးသွားရခြင်းက ဗိုက်ကို ပိုဆာစေတတ်သည်) ယူစတေးသည် လောလော လောလောနှင့် အခန်းထဲ ဝင်ချလာပြီး လက်ချင်း ဖျစ်ညှစ်လျက် အော်တော့၏။

“အဲဒီ အရိုင်းအစိုင်း တိရစ္ဆာန်က ငါ့ကို သတ်တော့မလို့၊ အဲဒီကောင်ကို ထိန်းထားကြဖို့ ငါ ပြောချင်တယ်။ ခင်ဗျား တာဝန်ယူရမယ် ကက်စပီယံ၊ ခင်ဗျား အဲဒီသတ္တဝါကို မျိုးဖြုတ်ပစ်ဖို့ ပြောချင်တယ်”

ခဏတွင်းပင် ရိပ်ချို ရောက်လာလေသည်။ သူသည် ဓားကို ဆွဲထုတ်ထား၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးများမှာ ရက်စက်မည့်ပုံ ပေါက်နေသော်လည်း အပြောအဆိုမှာ ခါတိုင်းလို ယဉ်ကျေးဆဲပင်။

“အားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ်... အထူးသဖြင့် အရှင်မကို တောင်းပန်
ပါတယ်။ သူ့သာ ဒီနေရာကို ပြေးလာပြီး ခိုလှုံမယ်မှန်း သိရင် သူ့အမှားအတွက်
သူ ပြန်ပြင်ဖို့ ပိုသင့်တော်မယ့် အချိန်ကို စောင့်မိမှာပါ”

အက်ဒ်မန်က...

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ” ဟု မေးသည်။

တကယ့်ဖြစ်ကြပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်းပင်။

သင်္ဘောက မြန်သင့်သလောက် မြန်မြန်မသွားဘူးဟု ထင်နေသော
ရိပ်ချိုသည် နဂါး၏ ဦးခေါင်းဘေး သင်္ဘောဦးတွင် ထိုင်ရသည်ကို နှစ်သက်သူ
ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် အရှေ့ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း
သူ့အတွက် ရုက္ခစိုးတစ်ဦးက သီကုံးပေးထားသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကျည်ကျည်
ကျာကျာအသံနှင့် သီဆိုလေ့ ရှိတတ်သည်။ သင်္ဘော မည်မျှပင် လှုပ်လှုပ် သူသည်
မည်သည့်အရာကိုမှ ကိုင်ပြီး ထိန်းထားလေ့ မရှိတတ်။ သူ့ကိုယ်ဟန်ကို ပြည့်စုံ
သည့် အနေအထားနှင့် ထိန်းထားလေ့ ရှိသည်။ လှေဦးထဲတွင် သူ့အမြီးရှည်ကြီး
ကို ချထားခြင်းက ကိုယ်ဟန်ထိန်းနိုင်ဖို့ ပိုလွယ်ကူစေပုံပင်။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ
လူတိုင်းက သူ့အကျင့်ကို သိထားပြီး ဖြစ်သည့်အပြင် အစောင့်ဂျူတီ ကျသူများ

အတွက် စကားပြောဖော်တစ်ယောက် အမြဲရှိနေသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် သဘောသားတိုင်းက သဘောကျကြ၏။ ယူစတေးတစ်ယောက် ချော်လဲလိုက်၊ ခလုတ်တိုက်လိုက်နှင့် ဒယီးဒယိုင်လျှောက်ရင်း ရှေ့ကြည့်မျှော်စင်ဆီသို့ အဘယ်ကြောင့် သွားရသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ (သူသည် ပင်လယ်ပြင်တွင် ကိုယ်ဟန်မထိန်းနိုင်သေး။) ကုန်းမြေကို မြင်ရမည်ထင်၍ သွားခြင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် သဘောမီးဖိုခန်းထဲသို့ သွားပြီး တစ်ခုခုယူရန် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မည်သို့ဆိုစေ တွဲလဲကျနေသော အမြီးရှည်ကြီးကို မြင်ရသည့်အခါ စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်သွားပုံရပြီး ဒီအမြီးကို ဆွဲကြည့်လိုက်လျှင် အတော် ပျော်စရာကောင်းမည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ရိပ်ချိမှာ တွဲလောင်းကြီး ပါလာတော့၏။ ယူစတေးသည် တဟားဟားရယ်ရင်း ထွက်ပြေးသည်။ ပထမတွင် သူ စိစဉ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသလိုပင်။ ကြွက်ကြီးသည် ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ခန့်ပင် မလေးချေ။ ယူစတေးသည် သူ့ကို အမြီးကနေ ရုတ်တရက်ဆွဲပြီး လက်ရန်းကနေ တွဲလောင်းချထားလိုက်လျှင် ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေမည်ဟု ထင်နေပုံ ရသည်။ ကံမကောင်းစွာနှင့်ပင် ရိပ်ချိမှာ တစ်သက်လုံး တိုက်ပွဲ အလီလီ နွဲလာသူ ဖြစ်သဖြင့် သတိ တစ်ချက်ကလေးပင် လွတ်မသွားသလို သူ့စွမ်းရည်သည်လည်း လျော့မသွားပါချေ။ ကိုယ့်အမြီးကို ဆွဲခံထားရ၍ လေထဲတွင် တွဲလောင်းဖြစ်နေသူအဖို့ ဓားကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။ သို့သော် ရိပ်ချိကတော့ ထုတ်နိုင်သည်။ နောက်တစ်ခဏအတွင်း ယူစတေး သိလိုက်ရသည်မှာ လက်တွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာသွားရသည့် ထိုးချက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အမြီးကို ချက်ချင်း လွှတ်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ကြွက်ကြီးသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပင်ပေါင်ဘောလုံး ခုန်သွားသည့်နှယ် ခုန်ပေါက်ရင်း ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။ ယူစတေးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ပြီး တောက်ပ၊ ရှည်လျား၊ ချွန်ထက်သည့် တံစို့တံလိုဓားနှင့် သူ့ဝမ်းဗိုက်မှ တစ်လက်မအတွင်း အကွာအဝေးတွင် ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်သည်။

“တော်လိုက်တော့”

ယူစတေးမှာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ဒရောသောပါး ပြောရသည်။

“ထွက်သွားစမ်း... အဲဒါကို အဝေးမှာ ထားလိုက်၊ ခိုက်မိကုန်လိမ့်မယ်။
တော်တော့လို့ ပြောနေတယ်လေ၊ ငါ ကက်စပီယံနဲ့ သွားတိုင်မှာ၊ မင်းနှုတ်သီးကို
စွပ်ပြီး ကြိုးတုပ်ထားလိုက်မှာနော်”

“မင်းဓားကို ထုတ်လိုက်စမ်း ငကြောက်”

ကြွက်ကြီးက တကျည်ကျည်နှင့် ပြောသည်။

“ဓားထုတ်ပြီး တိုက်စမ်း၊ မဟုတ်ရင် မင်းကို ပြားကပ်ပြီး ညှိမည်းသွား
အောင် ရိုက်ပစ်မယ်”

ယူစတော့က...

“ငါ့မှာ ဘာဓားမှ မရှိဘူး၊ ငါက စစ်ဆန့်ကျင်ရေး ဝါဒီနော်၊ ဘယ်လို
တိုက်ခိုက်တာမျိုးကိုမှ အယုံအကြည် မရှိဘူး”

“မင်းက ငါကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

ရီပီချီသည် ဓားကို ထုတ်ရင်း လေသံတင်းတင်းနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ ငါ နားမလည်ဘူး” လက်ကို နှိပ်နယ်ရင်း
ယူစတော့က ပြောသည်။

“ဟာသလုပ်တာကိုတောင် နားလည်နိုင်တဲ့ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ သူကို ငါ
မစမိခဲ့သင့်ဘူး”

“ဒါဆို ဒါကို ယူလိုက်... လာ မင်းကို ဘယ်လို ပြုမူရမယ်၊ သူရဲကောင်း
ဘွဲ့ရ ကြွက်တစ်ကောင်နဲ့ ကြွက်တစ်ကောင်ရဲ့ အမြီးကို ဘယ်လိုလေးစားရမယ်
သင်ပေးလိုက်မယ် လာစမ်း”

စကားတစ်ခွန်း ပြောတိုင်း ယူစတော့ကို လူပုလေး များ သွန်းထားသည့်
သူ့ဓားပါးပါးလေးနှင့် ရိုက်၏။ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းရှိသော ဓားဖြစ်သဖြင့်
ရိုက်လို့လည်း ကောင်းသည်။ အပြစ်ပေး ဒဏ်ပေးစနစ် မရှိသော ကျောင်းတွင်
နေခဲ့ရသူ ဖြစ်သဖြင့် ယူစတော့မှာ ယခုလိုခံစားရခြင်းကို အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေ
သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပင်လယ်ပြင်တွင် ကိုယ်ဟန် မထိန်းနိုင်သေးသော်လည်း
ရှေ့ကြည့်မျှော်စင်မှ တစ်မိနစ်အတွင်း ထွက်ပြေးလာ၏။ ကုန်းပတ်တစ်လျှောက်
ဒယီးဒယိုင်နှင့် ပြေးရင်း သင်္ဘောအခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဖွင့်ကာ ဝင်ချလာသည်။

နောက်တွင် ရိပ်ချိက ဒေါသတကြီးပင် ကပ်ပါလာ၏။ ယူစတေးသည်လည်း ဓားတင်မက နောက်က လိုက်လာသူကိုပါ ဒေါသထွက်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နီရဲလာသလိုလိုပင်။

လူတိုင်းက နှစ်ဦးချင်း လက်ရုံးယှဉ်ခြင်းကို အတည်လက်ခံကြကြောင်း ယူစတေး သဘောပေါက်သွားပြီး ကက်စပီယံကပါ ဓားငှားမည်ဟု ပြောလာ သည့်အခါ ကိစ္စများကို ပြေလည်အောင် လုပ်ရသည်မှာ သိပ်မခက်တော့။ ရိပ်ချိ အတွက် ယူစတေးမှာ အရွယ်ကြီးနေသဖြင့် ခြေလက် ဖြတ်ပေးထားမှ တော်ကာ ကျမည်ဟု ဒရီနီယံနှင့် အက်ဒ်မန်တို့က ဆွေးနွေးလိုက်ကြသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စူပုပ်ပုပ်နှင့်ပင် တောင်းပန်လိုက်၏။ လက်ဆေး၊ ပတ်တီးစည်းရန် လူစီ နှင့်အတူ ထွက်သွားပြီး သူ့အခန်းသို့ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဂရုတစိုက်နှင့် ဘေး တစောင်း လှဲချရင်း အိပ်နေလိုက်တော့၏။

အခန်း (၃)

လုံးကျွန်းများ

“ကုန်းမြင်ရပြီဟေ့”

သဘောဦးမှ လူက အော်လိုက်သည်။

ပဲ့စင်တွင် ရွှင်စံနှင့် စကားပြောနေသော လူစီသည် လှေကားကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းကာ ရှေ့ပိုင်းဆီသို့ အပြေးကလေး ထွက်သွား၏။ အက်ဒ်မန် လည်း သူနှင့်အတူ ပြေးထွက်လာသည်။ ကက်စပီယံ၊ ဒရီနီယံနှင့် ရီပီချိုတို့မှာ ရှေ့ကြည့်မျှော်စင်ဆီသို့ ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ အေးမြသော နံနက်ခင်းချိန် ဖြစ်သဖြင့် ကောင်းကင်ကြီးမှာ ဖျော့တော့တော့သာ ရှိနေပြီး ပင်လယ်ကြီးမှာလည်း နက်ပြာရောင်သန်းကာ ရေမြုပ်များ ထလို့ နေသည်။ သဘောဦး၏ ယာဘက် ခပ်ဝေးဝေးတွင် လုံးကျွန်းများထဲမှ အနီးဆုံးကျွန်းဖြစ်သော ဖဲလိမက်သ်ကို တွေ့နေရပြီ။ ပင်လယ်ပြင်တွင် ထိုးထွက်နေသော တောင်စိမ်းကြီး တစ်လုံးနှင့်ပင် တူသေး၏။ သူ့အနောက် ခပ်ဝေးဝေးတွင် သူ၏အဖော် ဒွန်းနံကျွန်း၏ မီးခိုးရောင် တောင်စောင်းများကိုပါ မြင်နေရသည်။

“အရင်ကအတိုင်းပါပဲ ဖဲလိမက်သ်၊ အရင်ကအတိုင်းပါပဲ ဒွန်းနံ”
လူစီက လက်ခုပ်လေး တီးရင်း ပြောသည်။

“အို အက်ဒ်မန်... နင်နဲ့ ငါနဲ့ သူတို့တွေကို နောက်ဆုံး မြင်ခဲ့ရတာ ဘယ်
လောက်တောင် ကြာသွားပြီလဲ”

ကက်စပီယံက...

“သူတို့တွေကို နာနီယာကနေ ဘယ်လိုပိုင်နေတာလဲ ဆိုတာ ဘယ်တုန်း
ကမှ နားမလည်ခဲ့ဘူး၊ မဟာဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ပီတာကိုယ်တိုင် အောင်နိုင်
ထားတာတွေလား”

အက်ဒ်မန်က...

“အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့မတိုင်ခင် ကဝေဖြူမကြီးလက်ထက် ကတည်း
က သူတို့တွေက နာနီယာမှာ ပါနေတာပါ”

(စကားမစပ် ဤကဲ့သို့ ဝေးလံခေါင်သီသော ကျွန်းများသည် နာနီယာ
ဘုရင် လက်အောက်၌ မည်သို့ကြောင့် ရှိနေကြောင်းကို ကျွန်တော်လည်း မကြား
ဖူးသေးပါ။ အကယ်၍ ကြားသိခဲ့ရပြီး အဆိုပါ ဇာတ်လမ်းများကလည်း စိတ်ဝင်
စားဖွယ် ကောင်းနေခဲ့ပါက အခြားစာအုပ်များတွင် ဖော်ပြဖြစ်ပါလိမ့်မည်။)

“ဒီမှာ ကျောက်ချရမှာလား အရှင်” ဟု ဒရီနီယံက မေးသည်။

“ဖဲလီမက်သ်က သင်္ဘောနားဖို့အတွက် နေရာကောင်း မဟုတ်ဘူး
ထင်တယ်” ဟု အက်ဒ်မန်က ပြောသည်။

“ငါတို့ခေတ်တုန်းက အဲဒီကျွန်းမှာ လူမနေသလောက်ပဲ၊ အခုပုံစံ ကြည့်
ရတာလည်း ဒီလိုပဲနဲ့ တူတယ်။ လူအများစုက ဒွန်းန့်မှာ နေကြတာ။ အက်ဗရာ
မှာတော့ နည်းနည်းနေတယ်။ အဲဒါ တတိယမြောက်ကျွန်း... အခုတော့ မမြင်ရ
သေးဘူး၊ ဖဲလီမက်သ်မှာက သိုးတွေပဲ မွေးကြတာ”

ဒရီနီယံက...

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီအင်္ဂုကို ကျော်သွားဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့၊ ဒွန်းန့်ရောက်မှ
ကမ်းကပ်ကြမယ်၊ ဒါဆို သင်္ဘောကို လှော်ခတ်ပြီး သွားရမယ့် သင်္ဘောပဲ”

လူစီက...

“ဖဲလီမက်သ်မှာ ကမ်းမကပ်တာကို ဝမ်းနည်းမိတယ်။ အဲဒီပေါ်မှာ
နောက်တစ်ခေါက်လောက် လမ်းထပ်လျှောက်ချင်တာ။ ကျွန်းက အထီးကျန်
ဆန်တယ် ဆိုပေမယ့် လှပတဲ့ အထီးကျန်မှုမျိုးလေ။ မြက်ပင်လေးတွေ၊ သုံးရွက်
ဆိုင် ပဲပင်လေးတွေနဲ့၊ ပင်လယ်လေနုအေးလေးနဲ့”

ကက်စပီယံက...

“ကျုပ်လည်း ခြေခင်းလက်ခင်း အကြောဆန့်ချင်တယ်။ ပြောချင်တာ တစ်ခုက ကျုပ်တို့တွေ လှေနဲ့ ကမ်းကို သွားပြီး လှေကို သင်္ဘောဆီ ပြန်ပို့လိုက် မယ်လေ။ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဖဲလိမက်သံမှာ လမ်းလျှောက်သွားပြီး တစ်ဖက်ကမ်း ရောက်ရင် ‘အရုဏဇာန်သည်’ က ပြန်ခေါ်ပေးလို့ ရမသွားဘူးလား”

အကယ်၍ ကက်စပီယံသာ နောက်ပိုင်းတွင် ကြုံတွေ့ရမည့် အတွေ့ အကြုံများကို ယခင်ကတည်းက ကြုံတွေ့ထားရဖူးလျှင် ဤအကြံကို ပြုမည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော်လည်း လက်ရှိတွင် ဤအကြံသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေ ပုံပင်။

“အို... လုပ်လိုက်ကြစို့လေ” ဟု လူစီက ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကော လိုက်မှာလား” ဟု ကက်စပီယံက ယူစတေးကို မေးသည်။ သူသည် လက်ကို ပတ်တီးစည်းထားရင်း ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာခြင်း ဖြစ် သည်။

ယူစတေးက...

“ဒီ စိတ်ရှုပ်စရာ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းရရင် ပြီးရော”

“စိတ်ရှုပ်စရာ ဟုတ်လား”

ဒရီနီယံက ပြောသည်။

“မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ ဟေ့”

“ကျုပ်နေတဲ့ တိုင်းပြည်လို ယဉ်ကျေးတဲ့ တိုင်းပြည်တွေမှာ သင်္ဘော စီးရရင် ပင်လယ်ထဲ ရောက်လို့ ရောက်နေတယ် မထင်ရလောက်အောင် သင်္ဘော တွေက ကြီးကြတယ်”

“အဲဒီလိုဆိုတော့ မင်းလည်း ကမ်းပေါ် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ဟု ကက်စပီယံက ပြောသည်။

“ဒရီနီယံရေ... သူတို့ကို လှေတွေ ချပေးဖို့ ပြောပေးပါဦး”

ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကြွက်ကြီး၊ ပန်ဗန်စီနစ်ယောက်နှင့် ယူစတေးတို့သည် လှေပေါ်သို့တက်ကာ ဖဲလိမက်သံကမ်းခြေဆီသို့ လှော်ခတ်လာခဲ့ကြသည်။ လှေက သူတို့ကို ထားပြီး ပြန်သွားသည့်အခါ သူတို့အားလုံး လှမ်းကြည့်နေလိုက် ကြ၏။ အရုဏဇာန်သည်ကြီးမှာ အဝေးကကြည့်လျှင် အတော်သေးငယ်နေ သဖြင့် အံ့ဩကြရသေးသည်။

လူစီသည် ရေကူးစဉ်ကတည်းက ဖိနပ်များကို ချွတ်ထားခဲ့သဖြင့် ခြေဖလား နှင့်ပင်။ သို့သော်လည်း ငှက်မွေးများကဲ့သို့ နူးညံ့သည့် မြက်ခင်းပေါ် လမ်းလျှောက် ရတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် အခက်အခဲတော့ မရှိပါ။ ကမ်းပေါ်ကို ပြန်တက် ရသည်မှာ မြေကြီးနှင့် မြက်ခင်းရနံ့တို့ကြောင့် အတော်လေး စိတ်ချမ်းသာဖွယ် ကောင်းလှသည်။ မြေပြင်သည် သဘောပေါ်မှာကဲ့သို့ နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်နေ သော်လည်း သာယာလှ၏။ သဘောပေါ်မှာထက် ကျွန်းပေါ်မှာ ပိုနွေးထွေးသည်။ လူစီသည် သဲပြင်ပေါ်လျှောက်သွားရင်း သဲများ၏ နူးညံ့မှုကို ခံစားရသည်။ ဘီလုံး ငှက်တစ်ကောင် တေးသီနေသံကိုလည်း ကြားနေရ၏။

သူတို့ ကျွန်းအတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာကြပြီ။ နိမ့်မည်ဟု ထင်ရသော် လည်း အတော်အသင့်မတ်သည့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ တောင်ထိပ်ရောက်သည့်အခါ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်ကြပြန်သည်။ အရုဏ ခရီးသည်ကြီးမှာ ကြီးမားတောက်ပသည့် အင်းဆက်ကြီး တစ်ကောင်သဖွယ် တဖိတ်ဖိတ်လက်နေပြီး လှော်တက်များနှင့် အနောက်မြောက်ဘက်သို့ တွားသွား နေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ထို့နောက် ခင်တန်းတစ်ခုကို ကျော်လာခဲ့ကြသည့်အခါ သူ့ကို မတွေ့ကြရတော့။

သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဒွန်းနံကို မြင်နေကြရပြီ။ ဖဲလိမက်သံမှ ဆိုလျှင် တစ်မိုင်ခန့်ကျယ်သော ရေလက်ကြားသာ ခြား၏။ ဒွန်းနံ၏ အနောက် ဘက်၊ ဘယ်ဘက်ယွန်းယွန်းတွင် အက်ဗရာကျွန်း ရှိသည်။ ဒွန်းနံပေါ်မှ မြို့ငယ် လေး နဲရီးဟဲဗန်းကို အလွယ်တကူပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ဟေ့... ဟိုမှာ ဘာတွေလဲ” ဟု အက်ဒ်မန်က ရုတ်တရက် မေးလိုက် သည်။

သူတို့ ဆင်းလာကြသည့် အစိမ်းရောင် တောင်ကြားထဲတွင် လက်နက် အပြည့်နှင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပုံရသည့် လူခြောက်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက်ခန့် သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျုပ်တို့တွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သူတို့ကို မပြောနဲ့ဦး”
ကက်စပီယံက ပြောသည်။

လူစီပခုံးပေါ်တွင် ခွင့်ပြုချက်နှင့် လိုက်လာခဲ့သော ရီပီချိုက...

“အရှင်မင်းကြီး ဘာကိစ္စကြောင့်များလဲ” ဟု မေးသည်။

mgjoe.com

“ကျုပ်စိတ်ထဲ ဒီတိုင်းပေါ်လာလို့”
ကက်စပီယံက ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီမှာ နာနိယာကနေ သတင်းမရကြတာ အတော်ကြာနေလောက်ပြီ။
ကျုပ်တို့တွေရဲ့ အာဏာစက် သက်ရောက်တယ်ဆိုတာ သိတဲ့သူ မရှိတော့တာ
မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလိုသာဆိုရင် ဘုရင် ဆိုတာသာ သိသွားလို့ကတော့
လုံခြုံမှုရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ရိပီချိုက...

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဓားပါတာပဲလေ အရှင်ရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ရိပီချို၊ ကျုပ်တို့မှာ ဓားပါတာ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကျွန်း
သုံးကျွန်းကို ပြန်သိမ်းပိုက်ဖို့ လိုအပ်လာပြီဆိုရင် စစ်တပ်ကြီးနဲ့ချီပြီး ပြန်လာ
ရမှာကိုပဲ ကျုပ် ပိုသဘောကျတယ်လေ”

သူစိမ်းများနှင့် အတော်နီးကပ်သွားသည့်အခါ သူတို့ထဲမှ လူကောင်
ထွားထွား၊ ဆံပင်နက်နက်နှင့် လူကြီးက အော်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ခင်ဗျ”

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ” ဟု ကက်စပီယံက ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“လုံးကျွန်းတွေမှာ အစိုးရအာဏာပိုင်တွေ ရှိသေးလားဗျ”

“ရှိတာပေါ့ ခင်ဗျ”

ထိုလူကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

“ဘုရင်ခံ ဂမ်ပက်လေ... အရှင်ကြီးက နဲရိုးဟဲဗန်းမှာ နေတာ။ ဒါပေမဲ့ လာပါဦး... ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လာသောက်ပါဦးလား”

ကက်စပီယံရော ကျန်သူများပါ သူတို့မိတ်ဆွေသစ်များ၏ အကြည့်ကို သဘောမကျကြသော်လည်း ကက်စပီယံက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ပြီး ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ခွက်မြှောက်ပြီး ပါးစပ်နားကပ်မည် အလုပ်တွင် ဆံပင်နက်နက်နှင့် လူက သူ့အဖော်ကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ လျှပ်စီးတမျှ မြန်ဆန်စွာပင် ကက်စပီယံတို့ ငါးယောက်စလုံး သန်မာသော လက်မောင်းကြီးများနှင့် ချုပ်ထားခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။ ခဏတာမျှ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်က အားသာနေသည့်အတွက် မကြာခင်မှာပင် သူတို့အားလုံး လက်နက်ခွဲသွားပြီး ရိပ်ချိကလွဲ၍ လက်နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်ခံလိုက်ရသည်။ ရိပ်ချိကတော့ သူ့အား ဖမ်းဆီးသူကို ဒေါသတကြီး ကိုက်ထည့်ပစ်လိုက်၏။

“အဲဒီတိရစ္ဆာန်ကို သတိထား တစ်ခံ”

ဟု ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ပြောသည်။

“သူ့ကို မထိခိုက်စေနဲ့၊ သူက ငွေပိုရလိမ့်မယ်”

“ငကြောက်တွေ၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ကောင်တွေ”

ရိပ်ချိက တကွိုကွိုနှင့် အော်သည်။

“မင်းတို့သတ္တိရှိရင် ငါ့လက်ကို လွှတ်ပေးပြီး ငါ့ဓားကို ပေးလိုက်စမ်းပါ”

“ရွီး” ကျွန်ကုန်သည်က လေချွန်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်က စကားပြောတတ်တယ်ဟ၊ ငါတောင် ဒီလို မပြောတတ်ဘူး။ သူ့အတွက် ခရီးဆန်နှစ်ရာလောက် မရရင် မရောင်းဘူး”

ကဲလော်မန်းခရီးဆန် ဆိုသည်မှာ ထိုဒေသတွင် သုံးနေကြသော ငွေကြေးဖြစ်သည်။ တစ်ပေါင်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံနှင့် ညီမျှ၏။

ကက်စပီယံက...

“ဒီတော့ မင်းက ဒီလိုကောင်ပေါ့၊ ပြန်ပေးသမား၊ ကျွန်ကုန်သည်၊ မင်းတို့တွေ ကိုယ့်အလုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူနိုင်ကြပါစေ”

ကျွန်ကုန်သည်က...

“ဒီမှာ ဒီမှာ ဒီမှာ ... မင်း ပါးစပ်ကို ထပ်ဟမလာနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး လက်ခံလိုက်ရင် အားလုံး သာသာယာယာပဲ ဖြစ်မှာ နားလည်လား။ ငါက ဒီ အလုပ်ကို အပျော်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားလူတွေလိုပဲ ငါ့ဝမ်းစာ ငါ ရှာစား နေတာ”

“ကျွန်မတို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ”

လူစီက မေးသည်။ စကားကို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ပြောနေရ၏။

“နဲရိုးဟဲဗန်းဘက်ကို... မနက်ဖြန်က ဈေးနေ့လေ”

“အဲဒီမှာ ဗြိတိန်ကောင်စီ ရှိသလား” ဟု ယူစတေ့က မေးသည်။

“ဘာရှိသလားလို့ မေးလိုက်တယ်” ဟု ထိုလူက ပြန်မေးသည်။

သို့သော် ယူစတေ့က မောလောက်အောင် ရှင်းမပြရသေးခင်မှာပင် ကျွန်ကုန်သည်က-

“တော်ပြီ... ဒီကျွက်ကျက်ညံနေတဲ့ ကောင်နဲ့ တော်လောက်ပြီ။ ကြွက် ကမှ တော်သေးတယ်၊ ဒီကောင်က မြင်းအိပ်ပေါက်သလို တရစပ် ပြောနေမယ့် အကောင်၊ သွားကြစို့ ကိုယ့်လူတို့”

ထို့နောက် အဖမ်းခံလူသား လေးဦးကို ကြိုးများနှင့် တုပ်လိုက်ကြသည်။ ရက်ရက်စက်စက် တုပ်နှောင်ကြသည်တော့ မဟုတ်။ စိတ်ချရလောက်ရုံသာ တုပ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် ကမ်းခြေဆီသို့ ဆင်းသွားကြ၏။ ရိပ်ချိုကိုတော့

ဒီအတိုင်း သယ်ခဲ့ကြသည်။ သူသည် ပါးစပ်ကို အစည်းခံလိုက်ရသဖြင့် ကြိမ်းဝါးပြီး ထပ်ကိုက်၍ မရတော့။ သို့သော် သူ့တွင် ပြောစရာစကားများတော့ အတော်များများ ရှိနေတုန်းပင်။ ကြွက်ကြီးက ကျွန်ကုန်သည်ကို ပြောနေသော စကားများသည် လူတစ်ယောက်အတွက် သည်းခံနိုင်တာထက် ကျော်နေမလားဟုပင် လူစီ သိချင်မိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ကုန်သည်ကြီးက မတားသည့်အပြင် ရိပ်ချိအသက် ရှူရန် ရပ်သွားတိုင်း “ဆက်ပြောလေ” ဟု ပြောသေးသည်။ ထို့အပြင်-

“ပြဇာတ် ကြည့်နေရသလိုပဲ”

“အမယ်လေး... သူ ပြောနေတဲ့ စကားတွေ သူ့ကိုယ်သူကော နားလည်ရဲ့လား ဆိုတာကို မတွေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

“သူ့ကို သင်ပေးထားတာ မင်းတို့တွေထဲက ဘယ်သူတုံး”

ဟု ထပ်လောင်း ပြောသေးသည်။ ဒီစကားများသည် ရိပ်ချိအတွက် အတော်ကို ဒေါပွစေသဖြင့် ပြောချင်သည့်စကားများ ပိုပိုများလာကာ တစ်ဆို့ကြီး ဖြစ်လာပြီးနောက် တိတ်တိတ်သာ နေလိုက်တော့သည်။

ဒွန်းနံဘက်ကို မျက်နှာမူသော ကမ်းခြေဆီသို့ ဆင်းလာကြသည့်အခါ ရွာငယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့ကြရ၏။ ကမ်းခြေတွင် လောင်းလှေတစ်စင်း ရှိနေသည်။ ထိုနေရာမှ အတော်ဝေးဝေး ပင်လယ်ပြင်တွင် စိုရွဲညစ်ပတ်နေသည့် သင်္ဘောတစ်စင်း ရှိနေသည်။

“ကဲ... အငယ်ကောင်တွေ”

ကျွန်ကုန်သည်က ပြောသည်။

“ပွစိပွစိဘာမှ မပြောကြနဲ့တော့၊ မဟုတ်ရင် ဘာမှ ပြောစရာမရှိအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်၊ အားလုံး လှေပေါ်တက်ကြ”

ထိုအချိန်လေးတွင် ရုပ်ရည်ကြည့်ကောင်းသည့် မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူတစ်ဦး အိမ်တစ်အိမ်အတွင်းမှ ထွက်လာလေသည်။ (တည်းခိုခန်းပါ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်ပုံရသည်။) ထိုလူက...

“ပက်ဂ်ရေ... မင်းရဲ့ ခါတိုင်းကုန်တွေထက် ထူးတာ ပါသလားဟေ့”

ပက်ဂ် အမည်ရှိပုံရသော ကျွန်ကုန်သည်က ဦးခေါင်းကို နိမ့်နေအောင် ညွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့ လုပ်သည့် အသံမျိုးနှင့် “ပါပါတယ် အရှင်ကြီး ခင်ဗျ” ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

“အဲဒီကောင်လေး အတွက်ဆို မင်း ဘယ်လောက်ယူမလဲ”

ဟု ကက်စပီယံကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ထပ်မေးသည်။ ပက်ဂ်က...

“အာ... အရှင်ကြီးက အကောင်းဆုံးကိုပဲ ရွေးချယ်မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်လေ။ အရှင်ကြီးကို မကောင်းတဲ့ကုန်တွေနဲ့ လှည့်စားလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုကတော့ ဒီကောင်လေးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က သဘောကျနေတာရယ်။ သူ့ကို အတော်သဘောတွေ့တယ်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ဒီလောက်နူးညံ့လို့ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ခဲ့သင့်ဘူးလို့တောင် စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အရှင်ကြီး လို ဝယ်လက်ကိုတော့...”

“ကြေးကိုသာ ပြောစမ်း အပုပ်ကောင်ရဲ့” ဟု သခင်ကြီးက ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ အရေးမပါတဲ့ တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေကို ငါ နားထောင် ချင်တယ် မှတ်နေတာလား”

“သခင်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို ထောက်မလို့ ခရီးဆန်သုံးရာ ယူပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားသူတွေဆို...”

“ငါ မင်းကို တစ်ရာငါးဆယ် ပေးမယ်”

“အို... ကျေးဇူးပြုလို့... ကျေးဇူးပြုလို့”

လူစီက ဖြတ်ပြောသည်။

“ရှင်တို့ ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်မတို့ကို မခွဲပစ်လိုက်ပါနဲ့၊ ရှင်တို့ မသိကြဘူးလား...”

သို့သော် သူသည် ကက်စပီယံက ခပ်မဆိတ်နေသည့်အတွက် စကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“တစ်ရာနဲ့ ငါးဆယ်ပဲ”

သခင်ကြီးက ထပ်ပြောသည်။

“မဒမ်လေး... မင်းအတွက်ကတော့... ငါ မင်းတို့အားလုံးကို မဝယ်နိုင်လို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ငါ့ကောင်လေးကို ကြိုးဖြေပေးလိုက် ပက်ဂ်။ မင်းလက်ထဲမှာ ရှိနေတုန်း ကျန်တဲ့သူတွေကို ကောင်းကောင်းထားနော်၊ မဟုတ်ရင် မင်း ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့သွားမယ်”

ပက်ဂ်က...

“ကောင်းပါပြီ... ကိုယ့်ရဲ့ ကုန်တွေအပေါ် ကျွန်တော့်လောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံတဲ့သူကို ဘယ်တုန်းက ကြားဖူးလို့လဲဗျ။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်သားသမီးအရင်းအချာလို ဆက်ဆံပေးတာပါ”

“ဒါ တကယ့်ကို အမှန်ပါပဲ” ဟု တခြားတစ်ယောက်က ပြုံးစိစိနှင့် ဝင်ထောက်ပေးသည်။

ချောက်ချားစရာ အချိန်ကို ရောက်လာပါပြီ။ ကက်စပီယံကို ကြိုးဖြေပြီးသည့်နောက် သူ့သခင်အသစ်ဖြစ်သူက “ဒီဘက်ကိုလာ ကောင်လေး” ဟု ပြောရင်း ခေါ်သွားလေသည်။ လူစီသည် မျက်ရည်သွင်သွင်ကျပြီး ငိုမိသည်။ အက်ဒ်မန်မှာ ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိတော့သလိုပင်။ သို့သော် ကက်စပီယံက လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး “ပျော်ပျော်နေပါ... အဆုံးသတ်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေ သွားမှာပါ။ နောက်မှ တွေ့ကြမယ်” ဟု ပြောသွားလေသည်။

“ကဲ... မိန်းကလေး”

ပက်ဂ်က ပြောသည်။

“မင်းရဲ့ ရုပ်ရည်လေးကို ငိုပြီး မပျက်စီးစေနဲ့ဦး၊ မနက်ဖြန် ဈေးနေ့ အတွက် ချန်ထားရမယ်လေ။ မင်းက လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ငိုစရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ထို့နောက် သူတို့သည် ကျွန်သင်္ဘောဆီသို့ လှော်ခတ်သွားကြ၏။ သူတို့ကို သင်္ဘောဝမ်းအတွင်းမှ ရှည်လျားမှောင်မိုက်ပြီး မသန်ရှင်းသည့် နေရာတစ်ခု သို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ကူရာမဲ့နေသည့် အကျဉ်းသားများကို တွေ့ကြရသည်။ ပက်ဂ်သည် ပင်လယ်ဓားပြ စစ်စစ်ပင်။ သူသည် ကျွန်းများကြား လှည့်လည်ကာ လူစုခြင်း၊ ဖမ်းခြင်းများကို ပြုလုပ်ပြီး ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေးများသည် သူတို့နှင့်သိသောသူ တစ်ယောက်ကိုမျှပင် မတွေ့ရ။ အကျဉ်းသားအများစုမှာ ဂဲလ်မီယန်များနှင့် တီရီဘင်သီယန်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ကောက်ရိုးပုံပေါ်၌ ထိုင်နေလိုက်ကြပြီး ကက်စပီယံ ဘာဖြစ်နေပြီလဲဟု တွေးနေမိသည်။ ယူစတေးမှာ ရှိသမျှအပြစ်များ အားလုံး သူကလွဲ၍ ကျန်သူများ တွင်သာ ရှိကြောင်း ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသဖြင့် တားကြရသေး၏။

ထိုအချိန်တွင် ကက်စပီယံမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အချိန်တစ်ခုကို ကြုံတွေ့နေရလေသည်။ သူ့ကို ဝယ်ယူလာသည့် လူကြီးသည် ရွာအိမ်

တန်း အလယ်မှ လမ်းအတိုင်း ခေါ်သွား၏။ ထိုမှနေ၍ ရွာအနောက်ဘက်ရှိ ဟင်းလင်း
ပြင်ဆီသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ငါ့ကို ကြောက်စရာမလိုပါဘူး ကောင်လေး” ဟု သူက ပြောသည်။

“ငါ မင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံမှာပါ။ ငါ မင်းကို ဝယ်ခဲ့
တာ မင်းမျက်နှာကြောင့်မလို့ပဲ။ မင်းကို မြင်ရတော့ ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကို
သွားသတိရမိတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲဆိုတာ မေးခွင့်ပြုပါ အရှင်”

ဟု ကက်စပီယံက ပြောသည်။

“မင်းကို မြင်ရတာ ငါ့ရဲ့သခင် နာနီယာရဲ့ ကက်စပီယံ ဘုရင်မင်းမြတ်
ကို သွားသတိရမိတယ်”

ထို့နောက် ကက်စပီယံသည် အရာအားလုံးကို တစ်ချက်တည်းနှင့်
ရင်းလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အရှင်... ကျုပ်က သင့်ရဲ့ သခင်ပါပဲ။ ကျုပ်က နာနီယာရဲ့ ဘုရင်မင်း
မြတ်ပါပဲ”

“ဒါ အမှန်ဆိုတာ ငါက ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ”

ကက်စပီယံက...

“ပထမဆုံးက ကျုပ်ရဲ့ မျက်နှာပေါက်၊ ဒုတိယက ကျုပ်ရဲ့ခန့်မှန်းချက်
ခြောက်ခုအရ သင် ဘယ်သူလဲ ကျုပ် သိတယ်။ သင်က ကျုပ်ဘထွေးတော်
မိရာဇ် ပင်လယ်ပြင်ဆီ လွှတ်လိုက်တဲ့ သခင်ကြီး ခုနစ်ပါးထဲက တစ်ဦးပဲ။ အခု
ကျုပ်က သူတို့တွေကို ပြန်လာရှာတာ။ အားဂျေ၊ ဘန်၊ အောက်တစ်ယံ၊ ရက်
စတီမာ၊ မက်ဗရာမွန် ပြီးတော့ ပြီးတော့... ကျန်သူတွေကို ကျုပ် နာမည် မေ့သွား
ပြီ။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်အရ အရှင်သာ ကျုပ်ကို ဓားတစ်ချောင်း ကမ်းပေးရင်
ကျုပ်က ကက်စပီယံရဲ့သားတော် ကက်စပီယံ၊ နာနီယာရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဘုရင်
မင်းမြတ်၊ ကဲလ်ပါရာဗယ်ရဲ့ အရှင်သခင်၊ လုံးကျွန်းတွေရဲ့ အင်ပါယာပြည့်ရှင်
ဖြစ်ကြောင်း သန့်ရှင်းတဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ခုနဲ့ အားလုံးရှေ့မှောက်မှာ သက်သေထူ
ပျံ့မယ်”

“အောင်မလေး...”

ထိုလူကြီးက တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒါ သူ့ဖခင်မည်းတော်ရဲ့ လေသံအတိုင်း၊ မိန့်ခွန်းခြွေတဲ့အတိုင်းပါပဲ
လား။ အရှင်... ငါ့ရဲ့သခင် ငါ့ရဲ့ဘုရင်...”

သူသည် ထိုကွင်းပြင်ထဲတွင်ပင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘုရင်၏
လက်တော်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်တော့သည်။

“အရှင်... ကျုပ်တို့အတွက် ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ ငွေက ကျုပ်တို့ ဘဏ္ဍာ
တိုက်က ငွေကို သုံးလိုက်သလိုပဲ အကျိုးရှိခဲ့ပါတယ်”

“ငွေတွေက ပက်ဂ်ရဲ့ အိတ်ထဲကို မရောက်သေးပါဘူး အရှင်”

သခင်ဘန်က ပြောသည်။ သူ့နာမည်မှာ ဘန် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်တော့မှ ရောက်မှာလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်
က ဒီလူရဲ့ လူကုန်ကူးမှုကို တိုက်ဖျက်ဖို့ ဘုရင်ခံကို အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းဖူး
ပါတယ်”

ကက်စပီယံက...

“သခင်ကြီး ဘန်... ဒီကျွန်းတွေရဲ့ အခြေအနေကို ဆွေးနွေးကြမှ ဖြစ်
မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရင်ဆုံး သခင်ကြီးရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြပေးပါဦးလား”

ဘန်က...

“ခပ်တိုတိုပါပဲ အရှင်... ကျွန်တော့်ရောင်းရင်း ခြောက်ဖော်နဲ့အတူ
ဒီအထိအောင် ရွက်လွှင့်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်းသူလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်ကျွမ်း
ဝင်မိတဲ့နောက် ပင်လယ်ပြင်မှာ အချိန်ဖြုန်းရတာ လုံလောက်ပြီလို့ ခံစားမိခဲ့
တယ်။ အရှင်ရဲ့ဦးရီးတော် အုပ်စိုးနေသမျှ ကာလပတ်လုံး နာနီယာကို ပြန်ဖို့
ရည်ရွယ်ချက်လည်း လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်ပြီး
ဒီမှာ အခြေချခဲ့တာ အဲဒီကတည်းကပါပဲ”

“ဒီက ဘုရင်ခံ ဂမ်ပက်ကကော ဘယ်လိုလဲ၊ သူ အခုထိ နာနီယာရဲ့
ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သူ့သခင်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုသေးရဲ့လား”

“စကားလုံးတွေအရတော့ ပြုပါသေးတယ်။ သူလုပ်သမျှ အရာတွေ
အားလုံးကို ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ နာမတော်အောက်မှာ လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီကို
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရောက်လာမယ့် နာနီယာဘုရင်မင်းမြတ် စစ်စစ်ကို တွေ့ရ
ရင်တော့ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရှင်သာ သူ့ရှေ့ကို လက်နက်မဆောင်ဘဲ
တစ်ကိုယ်တည်း သွားခဲ့မယ် ဆိုရင်၊ အင်း... သူ့သစ္စာစောင့်သိမှုကိုတော့ ငြင်းဆို

မှာ မဟုတ်ပေမယ့် အရှင့်ကို မယုံကြည်ဘူးလို့ ဟန်ဆောင်လိမ့်မယ်။ အရှင့်ရဲ့ အသက်လည်း အန္တရာယ်ရှိသွားလိမ့်မယ်။ ဒီရေပြင်မှာ အရှင့်နောက်လိုက်တွေ ပါခဲ့ရဲ့လား”

“ကျွန်းကို ကွေ့ပတ်လာနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘော ရှိတယ်။ တိုက်ကြ ခိုက်ကြမယ် ဆိုရင် အနည်းဆုံး ဓား သုံးဆယ်တော့ ရှိမှာပဲ။ ကျုပ် သင်္ဘောကို ပက်ဂ်နောက် လိုက်ခိုင်းပြီး သူ ဖမ်းသွားတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေကို ကယ်ဖို့အတွက် ကော”

“ကျွန်တော်ကတော့ အကြံမပြုချင်ဘူး”

ဘန်က ပြောသည်။

“စပြီး တိုက်လိုက်တာနဲ့ ပက်ဂ်ကို ကယ်ဖို့အတွက် နဲရိုးဟဲဗန်းကနေ သင်္ဘောနှစ်စီး၊ သုံးစီး ထွက်လာမှာပဲ။ အရှင့်အနေနဲ့ အရှင့်မှာ တကယ်ရှိတာထက် ပိုများတဲ့ အင်အား ရှိနေကြောင်း ပြသမှာ ဘုရင့်နာမတော်ရဲ့ ရာဇအာဏာကို ပြသမှပဲ ရမယ်။ ဒီအတိုင်းကြီး ဝင်တိုက်ခိုက်လို့ မရဘူး။ ဂမ်ပက်က သွေးရှိတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်လွယ်တယ်”

နောက်ထပ် ပြောစရာရှိသည်များ ပြောကြပြီးနောက် ကက်စပီယံနှင့် ဘန်တို့သည် ရွာအနောက်ဘက်စွန်းစွန်းမှ ကမ်းခြေဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ကက်စပီယံက ဦးချိုခရာကို မှုတ်လိုက်၏။ (ဤခရာသည် နာနီယာ ၏ ဆင်စွယ်ခရာ၊ ဘုရင်မ ဆူဆန်၏ ဆင်စွယ်ခရာ မဟုတ်ပေ။ တိုင်းပြည်တွင် ဘုရင် မရှိတုန်း တစ်ခုခုဖြစ်လာခဲ့ပါက အသုံးလိုလာလျှင် သုံးနိုင်ရန်အတွက် နန်းထိန်းဘုရင်ခံ ထရမ့်ကင်ဆီ ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။) အချက်ပြကို ရှာနေသော ဒရီနီယံသည် တော်ဝင်ခရာသံကို ချက်ချင်းပင် ကြားလိုက်၏။ အရုဏ ခရီးသည် လည်း ကမ်းခြေဆီသို့ အပြေးနှင်လာလေသည်။ ထို့နောက် လှေကို ချလိုက်ကြပြီး မကြာခင်မှာပင် ကက်စပီယံနှင့် သခင်ဘန်တို့ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြ သည်။ သူတို့က ဒရီနီယံကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြကြသည်။ ကက်စပီယံ ကဲ့သို့ပင် သူကလည်း အရုဏခရီးသည်ကို ကျွန်ကုန်သည်သင်္ဘောနှင့် ချက်ချင်း ပင် ယှဉ်ပစ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုသည်။ သို့သော်လည်း ဘန်က တားမြစ်နေဆဲပင်။

“ဒီရေလက်ကြားအတိုင်း ပဲ့ထိန်းသွားပါ ကပ္ပတိန်”

ဘန်က ပြောသည်။

“ပြီးရင် အက်ဗရာဆီကို သွားပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ပိုင်မြေ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်ဆုံး ဘုရင့်အလံတော်ကို ထူလိုက်ပါဦး။ ဒိုင်းကာတွေအားလုံးကို ထုတ်ပေးပြီး တတ်နိုင်သလောက် လူများများကို တိုက်ခိုက်ရေးလင့်စင်ဆီ လွှတ်ထားပေး။ မြားငါးပစ်စာလောက် အကွာရောက်ရင် လှေဦးကို ပင်လယ်ပြင်ဘက် လှည့်ပြီးတော့ နည်းနည်းလောက် အချက်ပြလိုက်”

“အချက်ပြရမယ်... ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

ဒရီနီယံက မေးသည်။

“ငါတို့မှာ မပါလာခဲ့တဲ့ သင်္ဘောတွေကိုပေါ့။ ဒီလိုပြလိုက်ရင် ဂမ်ပက်က ငါတို့မှာ သင်္ဘောတွေ ထပ်ပါသေးတယ် ထင်သွားမှာလေ”

“အို... သဘောပေါက်ပြီ”

ဒရီနီယံက လက်ကို ပွတ်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီတော့ သူတို့တွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အချက်ပြတာကို မြင်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဘာပြောရမလဲ၊ ရေတပ်စုတစ်တပ်လုံး အက်ဗရာရဲ့ တောင်ဘက်မှာ အားလုံး စုနေ...”

“ဘန်စတီမှာလို့ ပြော”

သခင်ဘန်က ပြောသည်။

“ဒီလောက်ဆို အဆင်ပြေတယ်။ သူတို့အတွက် အတော်ဝေးသွားပြီ။ ဒီနေရာက ကက်စပီယံမှာ သင်္ဘောတွေပါခဲ့ရင်တောင် နဲရိုးဟဲဗန်းကနေလည်း လှမ်းမြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ကက်စပီယံသည် ပက်ဂ်၏ ကျွန်ကုန်သည်သင်္ဘောပေါ်တွင် အဖမ်းခံထားရသူများ ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်နေမည်ကိုလည်း တွေးကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းချေ။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးလည်း စိတ်မသက်မသာချည်း ဖြစ်နေရသည်။ ညနေစောင်း အချိန်တွင် (သူတို့အားလုံး လက်နှင့်သာ လှော်ခတ်လာကြရသည်) သင်္ဘောယာဘက်ဆီသို့ လှည့်ပြီး ဒွန်းနံကျွန်းအစွန်၏ အရှေ့မြောက်ဘက်ကနေ ပတ်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် အက်ဗရာကျွန်းကို ထပ်ပတ်ကြရပြီးနောက် အက်ဗရာ၏ တောင်ဘက်ကမ်းခြေမှ ဆိပ်ကမ်းကောင်းတစ်ခုဆီ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာတွင် ဘန်၏ သာယာသော ကုန်းမြေကို ရေစပ်မှနေ၍ မြင်နေရပြီ။ ဘန်၏ လူအများစုမှာ လယ်ကွင်းများတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြ၏။ သူတို့အားလုံးသည်

လွတ်လပ်သော လူများ ဖြစ်သည်။ ပိုင်စားနယ်မြေသည် ပျော်စရာကောင်းပြီး ပေါများကြွယ်ဝပုံရသည်။ သူတို့အားလုံး ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ပင်လယ်အော်ကြီးကို မြင်နေရသော ကျောက်တုံးအိမ်ပုလေးအတွင်း၌ သူတို့ကို တော်ဝင်စားသောက်ပွဲကြီးနှင့် ဧည့်ခံကြသည်။ ဘန်နှင့် ကျက်သရေရှိလှသော သူ့အမျိုးသမီး၊ ပျော်ရွှင်နေကြသော သားသမီးများကြောင့် သူတို့လည်း ပျော်ရွှင်ရသည်။ အမှောင်ထု ကြီးစိုးလာသည့်အခါ ဘန်က ဒွန်းနံဆီသို့ ဆက်သား တစ်ယောက် လွတ်လိုက်သည်။ နောက်ရက်အတွက် ပြင်ဆင်ထားကြဖို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ (ဘာလဲ ဆိုသည်ကိုတော့ တိတိကျကျ မပြောပါ။)

အခန်း (၄)

ထိုနေရာတွင် ကက်စပီယံ လုပ်ခဲ့သော အရာ

နောက်မနက်ခင်းတွင် သခင်ကြီးဘန်က သူ့ဧည့်သည်များကို စောစော နှိုးသည်။ မနက်စာ စားကြပြီးနောက် ကက်စပီယံ၏ လူများအားလုံးကို ချပ်ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ထားရန် အမိန့်ပေးဖို့ တောင်းဆို၏။

“ဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက”

သူက ထပ်လောင်းပြောသေးသည်။

“အားလုံးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ တိုက်ချွတ်ထားစေချင်တယ်။ တော်ဝင် မင်းမြတ်နဲ့ သူ လက်ပိုက်ကြည့်ရမယ့် ကမ္ဘာကြီးကြားက မဟာစစ်ပွဲကြီး စဖြစ် မယ့် မနက်ခင်းတစ်ခုလို သဘောထားပြီးတော့ပေါ့”

ထိုအတိုင်း ပြင်ဆင်ကြပြီးနောက် ကက်စပီယံနှင့် သူ့လူများ၊ ဘန်နှင့် သူ့လူအနည်းငယ်တို့သည် လှေသုံးစင်းအပြည့် နေရာယူလိုက်ကြပြီး နဲရိုးဟဲဗန်း ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လှေဦးတွင် ဘုရင့်အလံတော်ကို လွင့်ထူထားပြီး ဘုရင့်ထရမ်းပက်သမားကလည်း ကက်စပီယံနှင့်အတူ ရှိနေသည်။

နဲရိုးဟဲဗန်းမှ ဆိပ်ခံတံတားဆီ ရောက်သောအခါ အတော်များသော လူအုပ်ကြီးက သူတို့ကို ကြိုဆိုရန် စောင့်နေကြသည်ကို ကက်စပီယံ တွေ့ရ၏။

“မနေ့ညက ကျွန်တော် သတင်းစကားပါးလိုက်တာ ဒီကိစ္စပါပဲ”

ဟု ဘန်က ပြောသည်။

“သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ ရိုးသားတဲ့ သူတွေချည်း
ပဲ”

ကက်စပီယံကမ်းပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် လူအုပ်ကြီးမှာ သောင်းသောင်း
ဖြူဖြူ နှင့် “နာနီယာ၊ နာနီယာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ် သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ”
ဟု အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြို့တွင်းနေရာ အတော်
များများဆီကနေ ခေါင်းလောင်းသံများ စတင်ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ထိုကိစ္စ
သည်လည်း ဘန်၏ သတင်းစကား ပါးထားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်
ကက်စပီယံက သူ့အလံကို လွှင့်ထူစေပြီး ထရမ်းပက်ကို တီးမှုတ်စေလိုက်သည်။

သူ့လူများသည် စိတ်တွင်းမှ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကြသော်လည်း တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ဓားများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။ လမ်းအတိုင်း ချီတက်သွားကြ သည့်အခါ လမ်းတစ်ခုလုံးပင် သိမ့်သိမ့်တုန်သွား၏။ (နေသာသော မနက်ခင်း ဖြစ်သဖြင့်) ချပ်ဝတ်များမှာလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ စေ့စေ့ မကြည့်နိုင်ကြ။

ပထမတွင် ဘန်က အကြောင်းကြားထားသဖြင့် အဖြစ်အပျက်ကို သိထား သူများသာ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြသည်။ ထို့နောက်တွင် စီတန်းလှည့်လည် ခြင်းကို နှစ်သက်ကြပြီး မြင်ဖူးထားကြသော ကလေးများပါ ဝင်ရောက် ဩဘာ ပေးကြ၏။ ထို့အတူပင် ကျောင်းနေအရွယ် ကောင်လေးများပါ ပူးပေါင်းလာကြ သည်။ သူတို့သည် စီတန်းလှည့်လည်ခြင်းကို သဘောကျကြသည့်အပြင် ယခု ကဲ့သို့ ဆူညံမှုမျိုးက သူတို့အတွက် မနက်ခင်း ကျောင်းချိန် တက်စရာလိုမည် မဟုတ်တော့ဟု ခံစားရသောကြောင့်လည်း ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တံခါးများ၊ ပြတင်းများမှ မိန်းမအိုကြီးများ ခေါင်းပြုလာကြပြီး စီညံနေအောင် ပြောကြ ဆိုကြ ဩဘာပေးကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရင်နှင့် ယှဉ်မည်ဆိုလျှင် ဘုရင်ခံ ဆိုသည်မှာ လူအများအတွက် မည်ကာမတ္တသာ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ အမျိုးသမီးငယ်လေးများ အားလုံးလည်း ထိုအကြောင်းပြချက်နှင့်ပင် ပူးပေါင်း လာကြပြန်သည်။ ကက်စပီယံနှင့် ဒရီနီယံတို့အပြင် ကျန်သူများမှာလည်း ခန့်ညား ချောမောနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့နောက် အမျိုးသားငယ်လေးများက အမျိုးသမီးငယ်များ ဘယ်အရာကို ကြည့်နေသနည်းဟု လာကြည့်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကက်စပီယံ ရဲတိုက်ဂိတ်တံခါးဝ ရောက်သည့်အခါတွင် တစ်မြို့လုံးမှာ ဩဘာပေးနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဂမ်ပက်ကတော့ ရဲတိုက်ထဲတွင် ထိုင်နေပြီး ငွေ စာရင်းများ၊ ဖောင်များ၊ စည်းမျဉ်းဥပဒေများနှင့် အလုပ်ရှုပ်၊ စိတ်ရှုပ်လျက် ရှိ သည်။ သူလည်း ဆူညံသံများကို ကြားနေရ၏။

ရဲတိုက်ဂိတ်တံခါးတွင် ကက်စပီယံ၏ ထရမ်းပက်သမားသည် ထရမ်းပက် ကို စူးရှစွာ မှုတ်လိုက်ပြီးနောက်-

“ဂိတ်တံခါးဖွင့်ပါလော့... နာနီယာ၏ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ ယုံကြည် ကိုးစားရသူ၊ မြတ်နိုးရသူ ဖြစ်သော လုံးကျွန်းများ၏ ဘုရင်ခံဆီသို့ ကြွချီလာပါပြီ” ဟု ပြောလေသည်။ ထိုနေ့ရက်များတွင် ကျွန်းပေါ်ရှိ ကိစ္စအားလုံးသည်

ဖြစ်ကတတ်ဆန်း၊ လျော့ရိလျော့ရဲ အပြုအမူနှင့် ကိုင်တွယ်ခံထားရသည်။ တံခါး ပေါက်ငယ်လေးသာ ပွင့်လာပြီး ခေါင်းဆောင်းအစား ညစ်ပေပေဦးထုပ်ကို ဆောင်း ထားသော ဖိုးရိုးဖားရား လူတစ်ဦး ထွက်လာလေသည်။ လက်တွင် သံချေးတက် နေသည့် လှံရှည်ကို ကိုင်ထား၏။ သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသူများထံမှ တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော အရောင်များကြောင့် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ် လိုက်သည်။

“ဘျင်ခံမင်းကို မွေ့ရဘူး”

သူက ပြောသည်။ (ဘုရင်ခံမင်းကို တွေ့လို့မရဘူးဟု ပြောခြင်း ဖြစ် သည်။)

“ချိုင်းဆိုထားတာ မရှိရင် မွေ့ရဘူး၊ ဒီလိုမှ မှုတ်ရင် လတိုင်းရဲ့ ဒွိယ စနေနေ့ရဲ့ ညကိုးနွံနဲ့ ဆယ်နွံကြားပဲ တွေ့ရမယ်”

“နာနိယာမင်းမြတ်ရှေ့မှာ ဂိတ်ကို ဖွင့်လိုက်စမ်း ခွေးကောင်”

ဟု သခင်ကြီးဘန်က ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။ လက်အိတ် ဝတ်ထား သော သူ့လက်နှင့် ခေါက်လိုက်သဖြင့် ထိုလူ၏ဦးထုပ်မှာ လွင့်ထွက်သွား၏။

“အရွှင်... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

တံခါးစောင့်က ပြောသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူမျှ သူ့ကို အရေး မထားတော့။ ကက်စပီယံ၏ လူနှစ်ဦးသည် တံခါးပေါက်ငယ်ဆီသို့ တက်သွားပြီး နောက် သံချေးတက်နေသော မင်းတုပ်များ၊ တံခါးချက်များကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖွင့်ယူလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် တံခါးမကြီး နှစ်ဖက်စလုံး ပွင့်သွားတော့၏။ ဘုရင်နှင့် သူ့စစ်သည်များသည် ရဲတိုက်ရင်ပြင်ထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။ ထိုနေရာတွင် ဘုရင်ခံ၏ အစောင့်များက ပျင်းရိပျင်းတွဲ ထိုင်သူထိုင်၊ လတ်လျားလတ်လျား လုပ်သူလုပ်၊ တံခါးပေါက်များမှ ပါးစပ်သုတ်ရင်း ထွက်လာသူ ထွက်လာနှင့်။ သူတို့၏ ချပ်ဝတ်တန်ဆာများမှာ ကျက်သရေမဲ့လောက်သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေသော်လည်း ဘာဖြစ်သည်ကို သိရလျှင် သို့မဟုတ် ဦးဆောင်မည့်သူ ရှိလျှင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တိုက်ခိုက်နိုင်ကြမည့်သူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု အခြေအနေသည် အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု ပြောနိုင်၏။ ကက်စပီယံက သူတို့ကို တွေးတောချိန်မပေး။

“ခေါင်းဆောင် ဘယ်မှာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။